

TERMÉSZETFÖLÖTTI:
William Branham élete

Második kötet:

Egy fiatalember kétségbeesésben
(1933 – 1946)

1/3

Írta: Owen Jorgensen

12. fejezet

A levegőben állva

1933

WILLIAM BRANHAM újdonsült hite nem egy mellékes dolog volt számára. Nem valami plusz dolog volt, mint a kenyérre kent vaj és lekvár. Az maga volt a kenyér számára. 24 éven keresztül céltalanul bolyongott a saját szellemi pusztaságában, és már az éhhalál fenyegette, annyira éhezett. Lelki értelemben véve fakérget, leveleket és fűvet evett, hogy életben maradjon. Most pedig, életében először, igazi ételt evett, ami telve volt szellemi táplálékkal. Jézus Krisztusból táplálkozott, az Élet Kenyeréből, aki lejött a mennyből, hogy örök életet adjon a haldokló embernek. Bill úgy érezte szellemi ereje hétről hétre növekszik. Hirtelen a világ többet jelentett az izzadságnál és a hólyagoknál, az elutasításnál és a zűrzavarnál. Billy-nek most volt reménysége és szeretete, és olyan célja, ami örökkévaló. A Jézus Krisztusba vetett hite gyorsan létének középpontja lett, az a tengely, amely körül minden gondolata és tevékenysége forgott.

Billy hallotta a pásztorát arról prédikálni, hogy a Mindenható Isten azért vázolta fel a gondolatait a Bibliában, hogy minden keresztény megismerhesse az Úr akaratát az ő saját életére vonatkozóan; annyit kellett hozzá, hogy olvassa a Bibliát és imádkozzon. Ezt a mondást Bill megértette, ezért habzsolta a Bibliát és vágyott arra, hogy gyarapítsa az Ige ismeretét, hogy naponta tudja azt alkalmazni. Számára a Biblia olyan volt, mint egy kincsház, amit hirtelen megörökölt. Minden szobába be akart menni, minden fiókot ki akart húzni, minden szekrényt ki akart nyitni és minden kis zugot át akart kutatni, hogy pontosan átlássa, mi is került a birtokába.

Nem olvasott valami sok könyvet a hetedik osztály befejezése óta — vagyis az elmúlt tíz év során —, ezért aztán nagyon lassan, beroszdásodva olvasott. A szöveg általános értelmét jól követte, de nem tudta kiejteni a bonyolult ószövetségi neveket, mint például Ahasvérus, Nabukodonozor, Zorobábel és Benája. Gyakran küszködött a Kings James féle angol Biblia furcsa mondat szerkezetével, ami messze állt az ő kentucky nyelvjárásától. Amikor 1933 elején elmondta az első szolgálatát, Bill nem bízott meg a saját nyelvében, hogy hangosan olvasson fel a Bibliából. Ezért aztán Hope-ot kérte meg arra, hogy az emelvény mögött ülve felolvassa neki a kért ígérést, amikor jelez. Isten kegyelméről és gondoskodásáról beszélt Sámson viharos életében. Hope felolvasta az ígérést a Bírak könyvéből és Bill elkezdte kifejteni azt. Aztán fel akarta olvasni a gyülekezetnek azt a részt, amit Jézus a János 14-ben mondott. Bólintott Hope-nak, aki kezdte olvasni: „*Ne nyugtalankodjék a szívetek...*” Bill közbevágott: „Hallottátok, mit mondott, ne nyugtalankodjatok!” Újra bólintott Hope-nak, és

ő tovább olvasta: „*Higgyetek Istenben és higgyetek énbennem...*” Bill újra közbeszólt: „Ezt teszitek? Valóban hisztek?” És folytatta első, esetlen próbálkozásait a prédikálásban: ügyetlenül és bizonytalanul, mégis olyan nagyfokú őszinteséggel ellensúlyozva, mely sokatmondóvá tette.

A hallgatóság soraiban ülve Ella Branham nagyon megfigyelte a fia szavait. A Billy életében bekövetkezett drámai változás és a csodálatos gyógyulás mélyen a saját lelkében is felébresztett valami szellemi dolgot. Erre azzal felelt, hogy élete 39. évében Jézusnak ajánlotta az életét. Bill pedig a boldogságtól túlcserdültan keresztelte meg az édesanyját az Úr Jézus Krisztus Nevében.

Édesanyja válaszan felbuzdulva az apukáját is elkezdte a gyülekezet felé húzni. Charles Branham azonban ellenállt, és Billy minden erőfeszítése ellenére sem indult meg abba az irányba. Ez nagyon bántotta Billy-t. Nem tudta levetni magáról az elveszettek iránt való aggodalmát, amely 14 éves kora óta benne volt. Akkor műtéte során átélte azt a szörnyű megtapasztalást, mintha az elveszett és sodródó lelkek birodalmába sülyedt volna alá. Bill gyakran imádkozott: „Kedves Istenem, ne hagyd, hogy apukám olyan helyre menjen, mint az: kérlek, hadd lássa meg a Te kegyelmedet és hadd fogadja el a bocsánatodat.”

Egyik este, miután a családja már lefeküdt, Billy az elülső szobában feküdt egy priccsen és az apukájáért imádkozott. Becsukott szemmel, mély lelki várakozásban az a benyomása támadt, mintha egy hang azt mondaná: „*Kelj fel!*” Felállt és kisétált az ajtón. Nem tudva miért, de határozottan úgy érezte, hogy valami vonzza.

A ház mögött a gyalogösvény több telken vezetett keresztül, amiket benőtt a seprűzsálya, egy vöröses színű, térdig érő fűféle, ami jellemző volt arra a területre. Billy a csillagok fényénél követte az ösvényt. Hirtelen megállt, mert riadtan látta, hogy egy ember áll úgy három méternyire előtte. Egy felettébb szokatlan kinézetű férfi — alacsony volt és vékony testalkatú, vállig érő hajjal, rövidre nyírt szakállal. Fehér köntöst viselt, amely tisztán ragyogott a csillagok fényénél. A férfi az oldalával fordult Bill felé, és keletre nézett. Nyugodt megjelenése volt, összefont karral állt és egyik lába egy kicsit a másik előtt volt. Bill még egyszer megnézte a lábát. Hihetetlen volt, de nem ért hozzá a földhöz!

„Várjunk csak egy percet!” – gondolta Bill, közben az öklébe harapott, hogy fájjon. „Nem alszom. Nem, az előbb még bent imádkoztam apukámért, aztán valami azt mondta, hogy jöjjenek ki ide... És most itt áll ez az ember.”

Az egész nagyon valóságosnak tűnt; ugyanaz a szellő, ami a magas fűvet ringatta, a férfi fehér köntösét is lengette. Bill lecsípett egy fűszálat és a szájába vette, mint egy fogpiszkálót. Azt gondolta: „Úgy néz ki, mint az Úr Jézus. Vajon Ő az?”

Lelépett az ösvényről és úgy helyezkedett, hogy egy kicsit többet láthasson a férfi arcából. Kicsit köhintett: „Hm, hm...” A férfi nem mozdult. Bill azt gondolta: „Szerintem megszólítom Őt.” És hangosan azt mondta: „Jézus?”

A férfi felé fordult és kinyújtotta a karjait.

Ez volt az utolsó dolog, amire Billy emlékezett. Elvesztette az eszméletét és előreesett, de csak azután, hogy azt az arcot örökre az emlékezetébe véste: egy arc, amely olyan gazdag jellemben, hogy a világ egyetlen művésze sem festhetné meg. Egy olyan arc, ami szilárd volt a tekintélytől: úgy nézett ki, hogy ha megszólalna, a világnak vége lenne; és mégis, a szeméből kedvesség, együttérzés és szeretet sugárzott.

Napfelkeltekor Bill magához tért, még mindig ott volt a fűben és reszketett a hideg éjszakai levegő és a nedves pizsama felsője miatt, ami a saját könnyeitől lett vizes. Hazasétált, felöltözött és az izgatottságtól felpeszsdülve egyenesen a pásztor házához ment, hogy kikérje a véleményét.

Dr. Davis egyáltalán nem örült az esetnek. „Billy, ebbe bele fogsz bolondulni. Ez az ördög. Ilyen dolgokkal ne játszadozzál!”

Ezek elbátortalanító szavak voltak egy olyan embertől, akit Bill nagyon tisztelt. A pásztor házából ijedten és összezavarodottan jött el – és más valaki véleményét is tudni akarta. Ezért Billy ellátogatott régi barátjához, McKinney tiszteleteshez, és ennek az idős prédikátornak is elmondott mindent, ami történt. „Most, McKinney testvér, mit gondolsz erről?,”

McKinney tiszteletes elgondolkodva cirógatta az állát. „Hát, Billy, azt mondom neked, hogy hiszem, hogy jobban teszed, ha tisztán tartod az életedet és csak azt prédikálsz, ami a Bibliában van, Isten kegyelmét, és így tovább. Én a te helyedben nem indulnék el egy ilyen fantázia dolog után.”

„Uram, én nem akarok valamiféle fantázia dolog után menni. Csak szeretném megtudni, hogy mi ez.”

McKinney tiszteletes bólintott. „Billy, évekkel ezelőtt voltak ilyen megtapasztalások a gyülekezetben. De amikor az apostolok meghaltak, azok a dolgok is megszűntek. Most az egyetlen dolog, ami van nekünk, ami ilyen típusú jelenségeket mutat, azok a démonok és a szellemidézők.”

„Óh, McKinney testvér, tényleg így gondolsz?”

„Igen, így.”

Billy beleborzongott a gondolatba: „Óh, Istenem, irgalmazz nekem! McKinney testvér, imádkoznál velem, hogy Isten soha ne engedje, hogy újra ilyesmi történjen velem? Tudod, hogy szeretem Őt és nem akarok rossz úton járni ezekben a dolgokban.”

„Igen, imádkozom, Billy testvér.”

Aztán ketten letérdeltek ott a paplak padlóján. McKinney testvér imádkozott: „Mennyei Atyám, arra kérlek Téged, hogy ne engedd, hogy ezek a démoni történetek csapásként törjenek ennek a fiatal kereszténynek az életére.”

Billy egyetértett az imádságban: „Igen, Mennyei Atyám, kérlek, ne engedd, hogy újra ez történjen velem.”

De ezek a dolgok továbbra is megtörténtek vele, még hozzá rendszeresen. Néha olyan furcsa nyomást érzett a bőrén, mintha egy láthatatlan valami (vagy valaki) ott állna mellette és fújna őrá. A bőre bizsergett. Ijesztő volt számára. Más alkalmakkor éppen dolgozott, és néhány percre teljesen máshol találta magát, és olyan tisztán látott egy történetet, mintha első sorból nézne egy színdarabot. Aztán újra ott volt, ahol eredetileg, véget ért a transz, és az élet ment tovább, mintha semmi sem történt volna. De az a kép ott maradt az elméjében. Ő járt ott. Látott valamit, és azt nem tudta elfelejteni vagy figyelmen kívül hagyni, még ha nem is tudta, mit jelent.

Újra a pásztor szavaira gondolt: „Ha tudni akarod Isten akaratát a saját életedre, akkor olvasd a Bibliát és imádkozzál.” Bill talált egy helyet egy öreg tölgyfa alatt és késő éjszakáig imádkozott a problémájáért. Aztán valamivel éjfél után leporolta magát és hazament. Az anyukája hallotta őt bejönni, és behívta, hogy elmondja, hogy a testvére beteg. Bill megállt annál a szobánál, ahol Delores aludt, letérdelt és imádkozott a hároméves kishúgáért, aztán felment a saját szobájába. Amint bezárta az ajtót, olyan sercegő hangot hallott, mintha két csupasz villanydrót egymáshoz érne. Lehetséges, hogy valahol zárlat van a szobában? A szemével a falakon lévő konnektorokat vizsgálta végig, amikor a szobát betöltötte egy furcsa sárgás-zöldes fény. Aztán egy pillanattal később az egész szoba teljesen eltűnt.

Úgy tűnt, mintha Bill a levegőben állna. A félelem összeszorította a szívizmait. Mi történik? Haldoklik? Vagy már meghalt? Az a fény, ami még mindig ott ragyogott körülötte, egy olyan forrásból szűrődött ki, ami valahol a feje fölött volt. Felnézett és tágra nyílt szemei egy hatalmas, lángoló csillagot láttak, amely forogva közeledett felé. Billy szíve úgy vert, mint egy üstdob. A mellkasa összeszorult és nem bírt lélegezni. Próbált kiáltani, de nem bírt hangot kiadni a tüdejéből. Nagyon furcsa volt, hogy a lángoló tűzgömb összezsugorodott, amint közeledett hozzá, és a végén már nem volt nagyobb az öklénél. Nekiment a mellkasának minden erőfeszítés nélkül, és teljesen belebújt a szívébe.

Ezen a ponton minden megváltozott körülötte. Bill egy füves dombon találta magát. A földön előtte ott volt egy régimódi, üvegből készült édességtartó, aminek négyszögletes volt az alja és kör alakú a teteje. Azonban nem mentolos cukor volt benne, hanem egy hatalmas molylepke, ami vadul verődött az üveg falának, mert ki akart szabadulni onnan. Billy a tájat akarta szemügyre venni, ezért jobbra fordult. Ott állt egy angyal, szilárdan és félelmetesen, fehér köntösben, ami mintha magától ragyogott volna. Billy hunyorított, miközben megpróbálta meglátni az angyal arcát, de nem tudta kivenni a vonásait. Olyan volt az angyal arca, mintha elmosódott volna a fényben.

Azt mondta az angyal: „*Vigyázz! Figyeld meg, amit mutatnom kell neked!*” És aztán az üvegre mutatott.

Billy még időben visszanézett az üvegre, hogy lássa amint egy kar követ dob az üvegre, ezzel összetörve a lepke börtönét. A nagy molylepke próbált elrepülni, de nem tudott felemelkedni a földről; teste túlságosan nehéz volt kis szárnyaihoz képest. A lepke tehát

kinyitotta a száját, ahonnan légyrajok repült ki, betöltötték a levegőt mérges zümmögésükkel. A legyek minden irányba szétrepültek. Egyikük belerepült Billy fülébe. Billy megrezzent.

Az angyal azt mondta: *„Vigyázz! A legyek a gonosz szellemeket jelentenek, mint például a jövődőlés és a jóslás szellemét. Vigyázz!”*

Billy nem tudta, hogy került haza. Az egyik pillanatban a füves dombon állt, a másikban pedig már megint ott volt a saját szobája sötétjében. Még csak nem is pislogott közben. Hol járt? Hogy jutott oda és hogy került újra haza? Ez a megtapasztalás legyengítette őt, úgyhogy ágyba bújt. De aznap éjjel nem tudott aludni. Egyfolytában az angyal figyelmeztetése járt az eszében, és azon tűnődött, hogy vajon mit is jelent.

Másnap munka közben Bill nagyon óvatos volt, és izgatott. Egyfolytában arra számított, hogy valami rendkívüli fog történni. A déli ebédszünete közben benézett abba a boltba, ahol George DeArk és a testvére, Ed, dolgozott. Bill az üzlet hátuljában mesélt George¹-nak a látomásról, amikor egy asszony lépett be az elülső ajtón. Bill különös nyomást érzett, ugyanolyat, mint amelyet akkor tapasztalt meg, amikor a távolsági buszon leszólította egy asztrológus. Meg is említette ezt a barátjának: „George, valami furcsa van abban a hölgyben.”

A pénztárnál megállva az asszony azt mondta Ed DeArk-nak: „Egy Branham nevű embert keresek. Azt mondták nekem, hogy ő Isten embere.”

„Hát, szerencséje van. Éppen itt van a boltban.” Ed hátra kiáltott: „Bill, itt van valaki, aki látni akar téged!”

Amikor Billy odament hozzá, az asszony azt kérdezte: „Ön William Branham, Isten prófétája?”

„William Branham vagyok.”

„Maga az, aki csodát tett William Merrill úrral a kórházban és meggyógyította Mary Der Ohanion asszonyt, aki 17 évig volt nyomorék?”

Billy megrázta a fejét. „Hölgyem, félreérti a dolgot. William Branham vagyok és ott voltam, amikor ez a két dolog megtörtént, de nem én gyógyítottam meg őket. Jézus Krisztus cselekedte meg azokat a csodákat.”

Az asszonynak ennyi elég volt. „Elvesztettem egy tulajdonom, és szeretném, ha megmondaná, hogy hol van.”

Billy nem értette, mit akar az asszony, de tudta, hogy ez az a helyzet, amivel kapcsolatban előző este a látomásban figyelmeztetést kapott. Azt mondta: „Hölgyem, nem a megfelelő emberhez jött, biztosan egy jóst keres vagy egy médiumot.”

Az asszony meglepődött: „Hát maga nem médium?”

„Nem. A médiumok az ördögtől vannak. Én keresztény vagyok és bennem Isten Szellem van.”

A hölgy szúrósan ránézett. Hirtelen Bill rájött, hogy maga az asszony is egy médium. Azt mondta: „Tegnap este egy látomásban az Úr elküldött egy angyalt, hogy figyelmeztessen engem az ön jövetelével kapcsolatban, és azt mondta nekem, hogy legyek óvatos. Az a munka, amit végez, az ördögtől van és megszorítja Isten Szellemét.”

Az asszony a szívéhez kapott: „Jaj, gyógyszerre van szükségem.”

„Hölgyem, hagyjon fel ezekkel a dolgokkal, és a szíve újra rendbe jön.”

Az asszony sarkon fordult és sértődötten távozott a boltból. Még mindig látták, amikor újra megállt és a szívéhez kapott. Aztán egy éles kiáltással összeesett az út mellett. Mire Ed és Bill odaértek hozzá, már halott volt.

Más üzenetek is jöttek látomás útján, de nem voltak mindig ennyire tisztán meghatározottak. Az egyikben Bill egy úton találta magát és már alkonyodott. Annyira gondtalannak és boldognak érezte magát, — mint azon a napon, amikor a szívét először az Úr Jézus Krisztusnak adta, — hogy ebben a látomásban is ugrándozott és az árnyékával boksolt, hogy kifejezze az örömét. Hirtelen egy nagy, sötét árnyék szaladt felé, mintha egy kutya lett volna, ami meg akarta őt harapni. Bill ijedten felé rúgott és azt kiáltotta: „Menj innen, te kutya!”

Az árnyékalak felkelt. Bill meglepetten látta, hogy egyáltalán nem is egy kutya volt, hanem egy feketébe öltözött férfi. A férfi pedig morgott: „Kutyának neveztelek engem.”

„Sajnálom, uram, — kért Bill elnézést — azt hittem, hogy ön egy kutya, mert a kezén és a térdén állt.” Az ember morgott: „Kutyának hívtál, ugye? Megöllek ezért.”

Aztán az övéből ez az ember előhúzott egy szablyát és Billre támadott lassú, határozott lépésekkel, és a szemében égett a vágy, hogy ölhessen.

„Kérem, uram.” — könyörgött Bill, ahogy hátrált előre — „Kérem, értsen meg engem. Nem tudtam, hogy ön egy ember. Tényleg azt hittem, hogy egy kutya.”

Az őrült ember azonban nem hátrált meg; minden egyes lépéssel egyre inkább úgy nézett ki, mint egy démon. „Majd én megtanítom neked, hogy kutyának hívjál engem. Megöllek!”

Aztán hirtelen Bill háta egy vízvezetéknek ütközött. Csapdába került. „Uram, én nem félek a haláltól, mert Jézus a szívemben van. Csak azt szeretném, hogy megértse, hogy tévedésből hívtam önt kutyának.”

A sötét alak azonban eszeveszetten morgott: „Megöllek!”

Felemelte magasra a szablyát és kész volt arra, hogy lesújtson vele.

Bill felkiáltott. Ebben a pillanatban zajt hallott fölülről és felnézett. Az égből ott termett egy fehér lepelbe öltözött férfi. Lábaik Bill jobbja mellett szilárdan és szigorú, rendíthetetlen tekintettel nézett szembe Bill támadójával. Az ellenfél meghátrált; kése, melyet még mindig a levegőben tartott, megremegett, majd kiesett a kezéből. Hátat fordítva a sötét alak olyan gyorsan elfutott, amilyen gyorsan csak tudott.

A fehérbe öltözött férfi Billhez fordult és rámosolygott – legalábbis Bill azt mosolynak vette. Bill megpróbálta kivenni az arcvonásokat, de az angyal vonásai homályosak voltak és felismerhetetlenek. Szorosan maga köré vonta fehér ruháját, majd visszament a Mennybe. Aztán véget ért a látomás.

Vajon mit jelenthetett? Bill nem volt benne biztos, de amíg valami konkrétabb magyarázatot nem kapott rá, úgy vette, hogy Isten küld egy angyalt, hogy megvédje minden csapdától, amit az ördög állít neki.

WILLIAM BRANHAM komolyan vette új szolgálatát. Esküjéhez hűen minden alkalmat megragadott az Evangélium hirdetésére, és megosztotta hitét Jézus jóságában és szeretetében a régi barátokkal, az ismerősökkel és az idegenekkel. Az első emberek egyike, akiket az Úrhoz vezetett, Short úr volt, a helyi seriff helyettes. Ő mérgezte meg Billy vadáskutyáját, Fritz-et. Aztán még sok más ember is volt. Bill állandóan bizonyóságot tett Jézusról. Attól sem ijedt meg, hogy szokatlan helyeken beszéljen az Úrról, mint például buszmegállóban, autószerelő műhelyekben, utcasarkokon és parkokban — bárhol talált egy csoportnyi embert, akik készek voltak megállni és végighallgatni őt. Ezzel állandó kihívásoknak tette ki a hitét.

Egyik szombaton Bill a parkban prédikált egy csoport embernek, amikor arra sétált egy férfi, aki a közelben lakott és egy szatyorban zöldséget cipelt. Bill ismerte őt. Régebben ez az ember római katolikus papnak tanult, de általában véve belekeseredett a vallásba és ekkorra nyíltan is felvállalta hitetlenségét. A férfi megállt egy percre, dohányt rágott. Végül azt mondta: „Prédikátor, úgy beszélsz a Bibliáról, mintha az valami jó dolog lenne. Az a Biblia a legbecsapósabb könyv, amit valaha is írtak. Annyira megtévesztő, hogy nem is volna szabad nyilvános olvasmányként hozzájutni.”

Bill azt mondta: „Nos, ez egy szabad ország. Joga van a véleményéhez.”

A volt pap kiköpött egy kis nyálas dohányt, éppen Bill lába mellé. „Prédikátor, tényleg hiszed, hogy van Isten?”

„Igen, hiszem.”

„Hiszed, hogy ez a Jézus alak Isten volt emberi testben?”

„Igen, uram. Hiszem, hogy Jézus Krisztus ember volt és hogy Isten is volt.”

„Hiszed, hogy emberi testben támadt fel a halálból?”

„Igen, uram, hiszem.”

Az ember vett egy újabb adag dohányt és a szájába tömte.

„Ha bebizonyítanám neked, hogy nincs olyan dolog, hogy ember-Isten, azt elfogadnád?”

„Igen, uram, elfogadnám.” Az ember vigyorogni kezdett.

„Rendben, prédikátor, mondd meg nekem, hogy hány érzékszerve van az emberi testnek.”

„Ugyan már, hiszen tudjuk, mennyi van.”

„Igen, de azt szeretném, hogy megnevezd őket.”

Bill elkezdte mondani: „Látás, ízlelés, szaglás, tapintás és hallás.”

„Rendben, ha Jézus egy ember-Isten volt, amint mondod, hogy az volt, akkor az egyik ilyen érzékszervünknek fel kellene őt ismerni. Igaz?”

A körülöttük lévő tömeg feszülten figyelt. Bill elővigyázatosan így válaszolt: „Igen, ez logikusnak hangzik. Miért?”

„Láttad már Istent?”

„Hát, igen. Egyik este, nemrégiben...”

„Akkor én is hadd lássam.” – vágott közbe az ember. „Én nem a hitről beszélek. Az én látásom éppen olyan, mint a tiéd.”

Bill azt mondta: „Én látomásban láttam Őt.”

„Akkor mutasd meg azt a látomást.”

„Nem tehetem. Csak Isten mutathatja meg...”

„Az igazság az, hogy soha nem léptél vele kapcsolatba az öt érzékeid közül bármelyikkel is.”

„Érzem Őt.”

„Akkor én is hadd érezzem meg őt. Az én tapintás érzékem is éppen olyan, mint a tiéd. Hozd ide Jézust, hogy megtapinthatassam őt, és akkor hinni fogok benne.”

Izgatottan Bill azt mondta: „Én a szívemben érzem Őt.”

A férfi így ellenkezett: „Akkor én is hadd érezzem Őt a szívemben.”

„Ha hinne...”

„Nem, én nem a pszichológiát akarom. Az igazságot akarom.” Az ember egy újabb adag dohányt köpött Bill lábához.

Bill azt mondta: „Kérem, uram, ne köpjön a lábamra!”

A volt pap azt mondta: „Nos, prédikátor, megfogtalak, ugye? Soha nem láttad őt, tapintottad, ízlelted, szagoltad, vagy hallottad őt. Ezért, ha az öt érzék nem ismeri őt fel, akkor nincs is Isten, és akkor tovább nem csaphatod be ezeket az embereket ezzel a butasággal.”

Az embernek nagyon biztos érvelése volt. Billy a szívében imádkozott bölcsességért: „Uram, úgy hiszem, jól érvel.”

Az ember vigyorgott: „Látom, kezdesz jobb belátásra jutni, így van?”

Bill azt mondta: „Talán igen. Ön egy okos ember. Jó az elméje.”

Az ember ismét köpött egyet és azt mondta: „Persze, hogy jó az értelmem. Az anyám nem bolondokat nevelt.”

„Egy pillanat. Azt mondta, hogy van értelme?”

„Igen, persze, hogy van. Nincs mindenkinek?”

Billy azt kérdezte: „Emberi értelem?”

Az ember nem tudta mire vélni. „Mi a baj veled, fiam? Te biztosan elvesztetted a tiédet. Hát persze, hogy emberi.”

Billy azt mondta: „Ha valóban emberi értelem, akkor az egyik emberi érzékszervnek fel kellene ismernie azt. Nem így van?”

„Hát, úgy vélem...”

„Látta valaha is az elméjét?”

Eljött a pillanat, amikor a hitetlennek kellett összezavarodnia. „Hát... az orvosok...”

„Nem az agyról beszélek,” – vágott közbe Billy – „hanem az elméről. Nagy különbség van az agy és az értelem között. Az agy az a rész, amit láthatunk, ha benézünk a koponya alá; az értelem pedig azok a gondolatok, amiket az agy gondol. És az értelmét még sohasem látta, ugye?”

„Nem, még nem.”

„És megszagolta már? Vagy megtapintotta már? Vagy megízlelte már? Vagy hallotta már? Nem, ugye nem? Tehát az ön érvelése szerint nincs is elméje.”

„De én tudom, hogy van elmém.” – mondta az ember dühösen.

„Én pedig tudom, hogy van Isten.” – mondta Bill, megelégedve, hogy jól a lényegre tapintott. Aztán egy ügyes zárást is kigondolt. A körük gyűlt tömegben állt egy fiatalember, aki egy rózsát tűzött a kabáthajtókájához. Bill kölcsönkérte a tűt és azt mondta: „Érti, mit akarok mondani?” – és megszúrta a volt papot a karján.

„Hé!”

Billy azt kérdezte: „Ezt érezte?”

„Hát persze!” – kapott a karjához majd dörzsölgetni kezdte mogorva arccal.

Billy kuncogott. „Különös, én semmit nem éreztem.”

A körülöttük lévő tömeg is nevetett. „Majd én is megszúrlak, és akkor érezni fogod.” Most Billy eljuttatta a volt papot arra a pontra, ahová akarta.

„Éppen ez a lényeg. Ha elfogadja ugyanazt a Krisztust, akit én elfogadtam, akkor ön is ugyanúgy fogja Őt érezni, mint ahogyan én érzem.”

A hitetlen elviharzott, dühösen és hajthatatlanul. Billy nem lepődött meg. Bár még csak néhány hónapja volt keresztény, elég sok embernek tett már bizonyosságot ahhoz, hogy

felismerje, hogy egy jó gondolatmenettel nem változtathatja meg egy ember elgondolását.
Mert a hit nem más, mint egy Istentől jött kijelentés.

13. fejezet

Újra feltűnik a titokzatos csillag

1933

WILLIAM BRANHAM úgy szűk három hónapja prédikált a Misszionárius Baptista Gyülekezetben, amikor közöttük és Dr. Davis között nézeteltérés támadt. Dr. Davis azt akarta, hogy Bill szenteljen fel néhány női prédikátort a helyi gyülekezetben. Bill egyből elutasította.

„Hogy értsem ezt?” – kérdezte Dr. Davis, meglepődve az alárendeltje nyugodtságán. „Hiszen te is egy előjáró vagy a gyülekezetben.” – emlékeztette a pásztor. „Kötelességed a gyülekezet rendjének engedelmeskedned.”

„Dr. Davis, nagyon tisztelem a baptista hitet és mindazt, amire felszenteltek itt, de én nem tudtam, hogy ebben a gyülekezetben tanítják az asszonyok felszentelését.”

„Pedig bizony ez a gyülekezet tanítása.”

Billy azt kérdezte: „Uram, elengedne engem erről a mai estéről?”

„Nem. Kötelességed ott lenni.”

Bizonyos értelemben Bill úgy látta, hogy Dr. Davisnek igaza van: előjáróként támogatnia kellene mindazt, amit a helyi gyülekezet végez. Billy úgy érezte, mintha csapdába került volna, egy olyan dologba, amiről a meggyőződése azt mondta, hogy helytelen.

„Akkor legalább egy kérdést megválaszolna nekem?”

„Természetesen.”

„Megmagyarázná, hogy az 1Korinthus 14-ben miért mondja azt Pál: *„Az asszonyok hallgassanak a gyülekezetben, mert nincs megengedve nekik a tanítást?”*

„Persze.” – válaszolt a doktor nagy magabiztossággal. – „Abban az időben az asszonyok ott hátul ültek a sarokban, pletykálgodtak és csevegtek, és erre mondta Pál, hogy *‘ne engedjétek ezt nekik.’* Érted?”

Billy számára ez a magyarázat nem illeszkedett ahhoz a másik Igerészhez, amit olvasott. „Akkor magyarázza el nekem az 1Timótheus 2-t...” Billy végiglapozta a Bibliáját, hogy megtalálja azt az Igerészt, ahol Pál azt mondja: *„az asszonnak ne engedd, hogy tanítson, vagy hogy hatalmat gyakoroljon a férfi fölött, hanem maradjon csendességben. Mert előbb Ádám formáltatott meg, aztán Éva. És nem Ádám tévesztetett meg, hanem a megtévesztett asszony vált törvényszegővé. Mindazáltal megtartatik a gyermekszülésben, ha kitart a hitben, a jóságban és a szentségben, józansággal.”* – „Nos, Davis testvér, nem azt akarom mondani,

hogy valami rosszat akar cselekedni, de mégis az asszony lett megtévesztve. Ezért Isten nem akarja, hogy prédikátor legyen.”

Dr. Davis összehúzta a szemöldökét: „Ez a személyes véleményed?”

„Ez az Ige véleménye, már amennyire én látom.”

„Fiatalember, ha így látod, akkor a baptista egyház visszavonhatja az engedélyedet.” Billy elővette a tárcáját a hátsó zsebéből: „Megkímélem őket ettől, és inkább most visszaadom. A legjobb az lesz, ha ettől most megválok, mert látom, hogy számomra ez teher lesz.”

„Nem, nem, Billy testvér, ne kapkodd el ezt a dolgot!”

Ezen erőtlen békítő szándékú megjegyzés után a vitának vége szakadt. Mivel egyikük sem engedett az álláspontjából, mindketten megegyeztek abban, hogy Billy-nek a saját útját kell járnia és el kell kezdenie a saját munkáját az Úr felé. Egy férfias kézfogás pecsételte meg ezt a döntést és a két férfi barátként köszönt el egymástól.

Álmokkal és lelkesedéssel telve Billy kibérelte a régi szabadkőműves csarnokot Jeffersonville-ben és elkezdett vasárnapi szolgálatokat tartani. Az első vasárnapon csak néhány ember gyűlt össze, hogy hallja őt prédikálni, de utána a gyülekezet minden héten növekedett egy-két lélekkel. Billy folyamatosan beszélt másoknak a hitéről és mindig bizonyosságot tett azoknak, akikkel a munkája során találkozott és azoknak is, akiket mindig is ismert. Mivel olyan sok embert meghívott a gyülekezetbe, mindig újabb és újabb emberek jöttek el a vasárnapi alkalmakra. Ezek közül a látogatók közül néhányan elfogadták Krisztust Megváltójuknak és elkezdtek rendszeresen látogatni Bill összejöveteleit. Apránként növekedett a gyülekezete.

Minden új megtérő egy kicsit több időt igényelt tőle, de Billy nem bánta ezt. Sőt, örült neki. Olyan sokévnyi elutasítás után végre szeretetet és elfogadást talált – mind Jézus Krisztustól, mind a kis embercsoporttól, akik úgy tekintettek rá, mint pásztorukra. Végre megtalálta a maga helyét az életben, a célt, amiért éljen; és teljes szívéből oda akarta szálni magát Krisztus ügyének.

1933 júniusában Billy kibérelt egy nagy cirkuszi sátrat, amit egy üres jeffersonville-i telken állítottak fel, mivel ott készült megtartani egy két hetes ébredési összejövetel sorozatot. Az ébredési összejövetel előtti vasárnapon éppen a vasárnapi iskolára készülődött a szabadkőműves csarnokban, amikor olyan transzba esett, mint amelyet soha korábban nem tapasztalt meg. A világot látta maga előtt kiterülni egy asztalterítőhöz hasonlóan és úgy tűnt, mintha az valamilyen módon még az idő múlásával is össze lett volna kötve. Zölde barna bőrű katonákat látott, amint nagy összhangban meneteltek, bajonettjük csillogott lövésre kész puskáik végén; aztán látta, hogy ezek a katonák fekete emberekre támadtak, a fekete emberek pedig lándzsával, vasvillával és kaszával harcoltak.

Egy hang szólalt meg Bill háta mögött jobb oldalról, a látóterén kívül eső pontról. Ugyanaz a hang volt, mint ami a nyárfából beszélt neki hét éves korában; ez a mély, zengő hang azt

mondta: „Benito Mussolini megtámadja és elfoglalja Etiópiát. Az a szegényebb ország el fog esni a lépései alatt. Utána Olaszország más országokat is megpróbál elfoglalni, de elbukik ebben, Mussolini pedig gyalázatos halált hal.”

Ezután megváltozott a szín. Bill fakózöld egyenruhájú hadsereget látott szürke ruhás katonákkal harcolni. Harci tankokat és robbanásokat látott, és betonból készült bunkerokat, ágyúkat, lövészárkokat és szögesdrótot. A mögötte lévő hang így magyarázta: „A fiatal osztrák, Adolf Hitler Németországból háborúba vonja be a világot. Amerika is csatlakozik a háborúhoz, és közben Franklin Roosevel-et negyedszerre is megválasztják elnöknek. Németország egy hatalmas betonfal mögé barikádozza magát és Amerika rengeteg emberérettel fizet majd, hogy áttörhesse ezt a falat. Németország azonban vereséget szenved, és Hitler élete rejtélyesen ér véget.”

Ezután újra más lett a színtér. Európát látta kifestve maga előtt, mint egy térképet és látta, amint az országhatárok elmozdulnak és új politikai területeket jelölnek ki. A hang azt mondta: „Három politikai világnézet küzd ma uralomért a világban: a fasizmus, a náciizmus és a kommunizmus. Az első kettőből semmi nem marad, a kommunizmus viszont felvirágzik majd. Figyeld Oroszországot, az Észak Királyát!”

Negyedik alkalommal is megváltozott a színtér. Az európai háború kék színnel végződött és visszaolvadt a történelembe. Ehelyett Bill óriási technikai fejlődést látott, amely végigsöpört a világon. Más csodák mellett látott autókat, melyek áramvonalas teste tojásdad alakú volt, és rendkívül kimunkált autópálya-hálózaton haladt. Az egyik kocs az összes többinél jobban elbűvölte. Buborékszerű üvegtetővel látták el és nem volt benne kormánykerék. Miközben az autó elektronikusan vezette önmagát az „úton”, a benne ülő család valamilyen társasjátékot játszott. A hang mindehhez nem fűzött megjegyzést és a színtér ötödik alkalommal is megváltozott.

Bill most hosszú hajú, hosszú ruhás asszonyokat látott, akik plakátokkal meneteltek, szavazási jogot követelve. Aztán amikor megkapták ezt a jogot, látta, hogy egy fiatal embert választanak meg az Egyesült Államok elnökének. Aztán Bill látta, hogy az asszonyok levágatják a hajukat. Néhányan közülük nadrágot vettek fel, mások a szoknyájukat vágták rövidre és a blúzaikat szabták egyre szűkebbre, míg végül éppen csak akkora és olyan formájú ruha volt rajtuk, mint a fügefalevelek.

Hatodik alkalommal is megváltozott a színtér. Bill látta, amint az Egyesült Államokban egy gyönyörű asszony emelkedett fel, elegáns ruhában. Azonban a szép vonásai ellenére valami keménység is volt benne, ami csúnyává tette. Nagy hatalmat kapott és ő uralta a földet erős kézzel.

Billy jobb oldala felől a hang azt mondta: „Nézz oda még egyszer!” Billy egy kicsit elfordult, hogy a hetedik és végső látványt is megnézze: az Egyesült Államokat látta káoszhoz fogható romokban. A föld tele volt kráterekkel, és mindenütt a törmelékhegyek füstjétől lett

fekete az ég. Amilyen messzire csak Bill elláthatott, a vidéken nem voltak emberi lények. Aztán a látomás elhalványult.

Bill még sokáig ült ott, zsibbadtan és kábultan. Amikor újra képes volt mozgatni az ujjait, a kezébe vett egy tollat és elkezdte leírni a hét látomást, a jelentésükön töprengve írás közben.

„*Mussolini megtámadja Etiópiát...*” Ez váratlan fordulat lenne a világ eseményeiben. Bill tudott valamit Mussoliniról, mert a férfi gyakran szerepelt a hírekben. Mussolini volt 1922 óta Olaszország teljhatalmú diktátora és sokan úgy tekintette rá, mint Olaszország nemzeti megmentőjére. Káoszból rendet teremtett a világháborúban elszegényedett országban, megszilárdította Olaszország gazdaságát és helyreállította méltóságát. A társadalmi reformokat anélkül vitte véghez, hogy elvesztette volna akár az iparosok, akár a földtulajdonosok támogatását. A közéleti vezetők szerte Európában és az Egyesült Államokban is felnéztek Mussolinire és néha Julius Caesarhoz, Napoleonhoz és Cromwellhez hasonlították őt a hatalmas sikerek miatt, amit országa átalakításában és kormányzásában elért. Miért kockáztatná a jó hírnevét Mussolini azzal, hogy lerohan egy olyan elmaradott országot, mint Etiópia?

Adolf Hitlert a németországi Paul von Hindenburg éppen elmúlt januárban jelölte ki kancellárnak és ezzel Hitler Náci Pártja került a német politikai élet élére. De hogyan tudná ő az európai népeket háborúba vinni azután, hogy az előző háború olyan pusztulást és erkölcsi romlást hozott? Senki a világon nem akart egy újabb háborút. Mégis, a látomások eddig soha nem tévedtek.

Bill nem értette a világ politikai hatalmait; de újságot olvasott és ezért tudta, hogy Mussolini fasizmusa támogatást nyert Ázsiában és Latin-Amerikában is. A fasizmus elvetette az egyéni szabadság elgondolását, ehelyett azt hitte, hogy az államnak kell szabályoznia a nemzeti életet. Azt a nézetet vallotta, hogy az államot egy olyan dinamikus személynek kell vezetnie, aki felsőbbrendű hatalommal képes irányítani. Bill szinte semmit nem tudott Hitler nácizmusáról, hiszen az abban az időben még a hírekben sem szerepelt. Valamennyit tudott Oroszország kommunizmusáról, hogy az milyen képmutatónan kezelte a munkások jogait, és hogy a központi kormányzást is szigorúan a kommunista elit irányította. Az összes erő közül, amely ebben az időben Európában harcban állt egymással, a kommunizmusról volt a legkevésbé hihető, hogy uralmat nyer majd. Azonban, a látomások eddig még soha nem tévedtek.

És azok az autók, amiket látott! Olyan kecsesek és áramvonalasak voltak. Milyen nagyon különböztek azoktól a dobozhoz hasonló automobiloktól, amik 1933-ban az utakat járták. Milyen csodák lehetnek előttünk, ha a tudomány és a technika ilyen lenyűgöző gépeket képes feltalálni! Ezeket a teljesítményeket azonban lehúzza a világ értékrendjében bekövetkező romlás, amit az asszonyok erkölcsi hanyatlásáról szóló látomás példázott. És mi van azzal a hidegszívű szépséggel, aki egy napon majd uralni fogja Amerikát? Ő tényleg egy asszony, vagy valaki, aki egy hatalmat jelképez? Talán egy női politikai mozgalmat, vagy egy szellemi

mozgalmat. Bill azt írta magának zárójelben: „Talán a katolikus egyház.” És végül ott volt az a szörnyű pusztítás. Úgy tűnt, hogy Amerika napjai meg vannak számlálva.

Bill felolvasta a próféciát a gyülekezetének miközben magyarázatokat fűzött hozzá. Amint azt részletezte, hogy a kommunizmus hogyan fogja elnyelni a három 'izmust' Európában, megkérte az embereket, hogy álljanak fel és ismételjék: „Figyeljétek Oroszországot! Figyeljétek Észak Királyát!” Miután elmagyarázta a hetedik és egyben utolsó látomást, hozzáfűzte személyes véleményét is: „Tehát, emberek, nem az Úr mondta nekem ezt a részt; ez tőlem van. De figyelembe véve, hogy milyen gyorsan haladnak a dolgok a világban, becslésem szerint, 1977-re ez mind meg fog történni.”

Ezen látomásoktól inspirálva, Bill teljes szívét beleadva prédikált az ébredési összejöveteleinek első estéjén a bérelt sátorban. Habár még mindig Hope-nak kellett hangosan felolvasni a Biblia-részt helyette, hogy ne vonja el őt a prédikálástól, ahogy erőteljes kihívást intézett a tömegek felé, hogy fogadják el Jézus Krisztus megmentő kegyelmét. A következő este és mindegyik azt követő estén, egyre több és több ember gyűlt össze a sátorban, egészen addig, hogy az utolsó, vasárnap délelőtti szolgálaton, két héttel később, Billy Branham több, mint 1000 léleknek prédikált. A felkérésre, hogy hányan szeretnének megkeresztelkedni az Úr Jézus Krisztus Nevében, több, mint 200 ember jött előre. Az összejövetelt bezárta, hogy az Ohio folyónál folytathassa.

1933. június 11-ét írunk. Délután két órára jóval több, mint 1000 ember gyülekezett az Ohio folyó partján, a Spring utca végén, hogy végignézze a keresztelest. A föld forróságban égett a felhőtlen ég alatt. Egyetlen kicsiny szellő sem jött, hogy hűsítse a tömegeket, amint azt énekelték: „A Jordán viharos partjain állok és vágyakozva tekintek Kánaán boldog és gondtalan földje felé, ahol vár az én örökségem. Úton vagyok az ígéret földjére...”

Amikor Billy odaért a partra, meglátta Margie W— -t,¹ aki egyidős lehetett vele, amint egy csónakban ült, közel ahhoz a helyhez, ahol a keresztelest tervezték. Margie alig volt felöltözve, fürdőruhát viselt. Mivel Bill úgy érezte, hogy Margie fürdőruhája illetlen és helytelen, udvariasan megkérte, hogy menjen ki a vízből.

Margie felháborodva így válaszolt: „Nem muszáj kimennem.”

„Így van, Margie, nem muszáj. De én a te helyedben tisztelném annyira az Evangéliumot, hogy elmennék onnan, ahol keresztelest folyik.”

„Ne beszélj nekem az Evangélium tiszteletéről. Én vasárnapi iskola tanító vagyok. De nem hiszek a keresztelestben és nekem nem kell kimennem.”

Margie vihogni kezdett, amint Billy elfordult.

Billy belegázolt a folyóba, csakúgy, mint az első bemerítkezni vágyó jelölt. Mindketten ott álltak, derékig érő vízben, mialatt az áramlat lassan haladt el mellettük. A vízfelszín olyan

¹ Ebben az életrajzban, mindig, amikor egy családi név ilyen módon van megadva (W—), azt jelenti, hogy William Branham nem nevezte meg azt a személyt, amikor elmesélte a történetet. A megadott kezdőbetűt az író tetszőlegesen választotta a könnyebb elbeszélés végett.

simának tűnt, mintha olvadt üvegből lenne a tűző nap alatt. A szemközti part fái szinte elmosódtak a hőség hevében.

Bill azt kérdezte: „Hiszed, hogy Jézus Krisztussal találkoztaál ezen az ébredésen?”

A férfi így felelt: „Igen.”

„Mebántad a bűneidet?”

„Igen.”

„Hiszed, hogy Jézus Krisztus megbocsátott neked és hogy már szabad vagy a bűneidtől?”

„Igen.”

„Akkor imádkozzunk!” Együtt meghajtották fejeiket. Bill így imádkozott: „Mennyei Atyám, azért vagyunk itt, mert Te rendelted el számunkra, hogy menjünk el minden néphez és tegyük őket tanítványokká, belekeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek Nevében. Ámen.” Majd Bill felemelte a fejét, a jelölthöz fordult és így szólt: „Mivel megbántad bűneidet, megkeresztellek téged, szeretett testvérem, az Úr Jézus Krisztus Nevében.” A bemeírtkező befogta az orrát, mialatt Bill alámerítette őt a zavaros vízbe.

Amíg az első bemeírtkező a partra vonszolta magát és a második jelölt bement, Bill eképp intette a tömeget: „Miért mondta nekünk Jézus, hogy meg kell keresztelkednünk? Nos, először is, az a halált jelképezi; halott lenni a világnak – az ó-ember a sírba száll, úgymond, hogy az új előjölessen és egy új életet élhessen Jézus Krisztusban. De ne feledjétek, a keresztség nem változtat meg titeket; az csupán egy belső munka külső jele! A hívő bizonyosságot tesz a világnak, hogy Jézus Krisztus belül már megváltoztatta.”

Bill hasonló módon egyenként megkeresztelt minden jelöltet. A 17. személy, aki a folyóba gázolt, Edward Colvin volt, egy fiú, aki nem sokkal volt fiatalabb Billy-nél. Amint ők ketten megálltak a derékig érő áramlatban, Bill azt kérdezte: „Edward, hiszed, hogy Isten újjá tett téged az ébredési alkalmakon?”

„Igen.” – mondta a fiú.

Bill hangját felemelve próbált a parton álló tömeghez szólni: „Most mindenki hajtsa le a fejét!” Amikor megtették, Bill szemeit behunyva, lehajtott fejjel hangosan imádkozni kezdett: „Mennyei Atyám, amint én megkereszteltem ezt a fiút vízzel, úgy kereszteld Te meg Szent Szellemmel.” Majd megállt, mivel valami különös dolgot hallott – egy sebes, süvítő hangot, mintha szél fúvása lenne. Úgy tűnt, felülről jön. Bill kinyitotta a szemeit és felnézett. A lélegzete is elállt. Az égből leszállva egy tűzgolyó közeledett! Távolabbról egy csillaghoz hasonlított, ami sárgászöld és borostyánsárgás színben vibrált. Ahogy közelebb jött, úgy nézett ki, mint egy kavargó tűzkör – zúgva, forogva, szikrákat és lángnyelveket szórva. Bill rémülettel telve, visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogy a csillag egyenesen felé tart; majd rövid időre megállt és ott függött pontosan a feje fölött. A vizek Bill körül tajtékostak és kavargostak.

Hirtelen Bill egy hangot hallott, ami hozzá szólt. Nem az a dallamos, mély hang volt, ami olyan gyakran beszélt hozzá a látomásokban; ez a hang magas tónusú volt, de közvetlen. Így szólt: *„Amint Keresztelő János el lett küldve Jézus Krisztus Első Eljövételének előfutaraként, úgy vagy te elküldve, hogy előfutára légy az Ő Második Eljövételének.”*

A parton álló emberek még mindig lehajtott fejjel álltak az imádság alatt. Margie azonban a csónakjából figyelt. Amikor meglátta a fényességet, hisztérikus sikítozásba kezdett, mielőtt elájult, majd a csónak előrésszébe zuhant. A sikításra az emberek felkapták a fejüket. Pár másodperc alatt zűrzavar tört ki, ahogy a tömeg feltekintve meglátta a kavargó tűzgolyót, amint az Billy Branham feje fölött áll. Az asszonyok sikoltoztak; a férfiak megragadták egymást; néhányuk megijedt és elfutott; páran elájultak; a legtöbb ember remegve állt.

Nem mindenki hallotta a hangot, aki látta a csillagot. De egy bizonyos 14 éves lány hallotta azt. Szemét lehunyva és fejét lehajtva tartotta még akkor is, amikor a tömeg felbolydult, mivel a pásztor arra kérte, hogy hajtsa le a fejét és próbálta mindig azt tenni, amit a pásztor mondott. Ez a lány hallotta a hangot, jól hallott minden egyes szót – és mivel hallotta, valami erőteljes dolog hatolt le mélyen a lelkébe, mintha egy horgony talált volna biztos talajra valahol ott bent a megtapasztalása folyamán. A neve Meda Broy volt, aki arra hívatott, hogy még fontos szerepet játsszon Bill jövőjében.

A tűzgömb kevesebb, mint egy percig ott függött Bill feje fölött; majd hirtelen elsuhant az egekbe, ahonnan jött. A fodrozódó vizek hamarosan ismét elsimultak a szélcsendes, kék égbolt alatt. Bill szólt az emberekhez, amíg azok mind meg nem nyugodtak, azután folytatta a keresztelést, amíg alá nem merítette mind a 200 jelöltet az Úr Jézus Krisztus Nevében. Amint partra ért, egy jeffersonville-i üzletemberekből álló csoport sereglett köré és izgatottan kérdezgetni kezdték: „Mit jelentett az a fényesség?”

Bill őszintén így válaszolt: „Nem tudom. Én hívő vagyok. Talán az egy jel volt a hitetlenek felé. Nem tudom nektek megmondani.”

A JEFFERSONVILLE-I ESTI HÍRÚJSÁG következő számában cikk számolt be erről az eseményről a következő címmel: „Titokzatos Csillag Túnt Fel a Szolgáló Fölött Keresztelés Közben.” A többi ember számára ez csupán egy újabb, érdeklődést keltő hír volt, amiről beszélni lehetett a lap megjelenése napján. William Branham számára azonban ez sokkal több volt. Ő ott állt a lüktető sárgás fény alatt és hunyorított annak fényességétől. Ő látta, amint a vizek tajtékzani kezdenek körülötte. Ő tisztán hallotta, amint az a hang kihirdette: *„Amint Keresztelő János el lett küldve Jézus Krisztus Első Eljövételének előfutaraként, úgy vagy te elküldve, hogy előfutára légy az Ő Második Eljövételének.”* Nem, ez nem olyasvalami volt, amit könnyedén lehet venni, csak azért, mert annyira szokatlannak és érthetetlennek tűnt. Bill úgy fogadta azt, mint egy természetfölötti jelet, ami magyarázatot követel. És ha ez a jel tényleg Istentől jött, akkor hitte, hogy a magyarázatának is Isten Igéjének lapjairól kell jönnie. Bill szenvedélyes Biblia-olvasásba kezdett nyomok után kutatva. A közelben tartott

egy jegyzetfüzetet és ceruzát, hogy lejegyzetelhessem minden egyes Igeverset, ami látszólag odaillett. Meglepetésére, sok ilyenre bukkant.

Az első hely, ahol utalást talált arra, hogy Isten természetfölötti tűz formájában jelent meg a Teremtés Könyve 15:17-ben volt, ahol Isten szövetséget kötött Ábrahámval. Mózes hallotta, ahogy Isten beszélt hozzá egy égő csipkebokorból, ami kellett, hogy természetfölötti tűz legyen, mivel a bokor nem égett el. Mózes újból látta az Urat egy fényfelhőben, ami segített neki kivezetni Izrael gyermekeit Egyiptomból; majd ismét, amikor Isten találkozott vele a Sinai hegyen. Mózes még sok egyéb alkalommal is látta, beleértve, amikor felszentelte a sátrat a pusztában, s ami azt sugallta, hogy leírja: *„Mert az Úr a te Istened emésztő tűz...”* Salamon látta azt, amikor felszentelte az első templomot Jeruzsálemben. Manóah, Sámson édesapja látta azt, amikor találkozott az Úr angyalával. Látta Illés a Karmel hegy tetején. Ezékiel egy látomásban látta. Dávid beszélt arról a 18. Zsoltárban. A tarzusi Saul, a damaszkuszi úton keresztényüldözés közben, vaksággal sújtotta *„egy mennyből jövő világosság.”* Még hangot is hallott, ami abból a fényességből szólt és ezt mondta neki: *„Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.”* Végül látta azt a fényességet Dániel és János is megtestesülve az Úr Jézus Krisztusban.

Ezek döbbenetes Igeversek voltak, kétséget sem hagyva Bill elméjében afelől, hogy a csillag, ami fölött ragyogott a folyónál az elmúlt vasárnap, igei örökség része, ami a Bibliában átível a Teremtéstől a Jelenések könyvéig. Mi többet kérhetne még igazolás gyanánt? Tudta, hogy annak Istentől kellett jönnie.

Ezek után, Bill megvizsgálta azt a tényt, hogy a folyó, ami azelőtt tükörsima volt, hirtelen tajtékzóvá vált körülötte, amikor az a fényesség megjelent. Az egyetlen hasonló dolog, amit erre a Bibliában talált a János 5:4-ben volt. Lehetséges, hogy a feje fölött lévő fényesség a folyón ugyanaz az angyal volt, aki felzavarta a vizeket a Bethesda tavánál az ősi Jeruzsálemben? Hosszú ideig fontolgatta ezt a gondolatot, de nem talált semmi mást, ami alátámasztotta, vagy megcáfolta volna, ezért nyitva hagyta ezt a kérdést.

A harmadik és egyben legeggyértelműbb bizonyíték eme jel jelentését illetően a hang volt: *„Amint Keresztelő János el lett küldve Jézus Krisztus Első Eljövételének előfutáraként...”* Bill minden szemszögből latolgatta ezeket a szavakat, megpróbálva eldönteni, mit is jelenthettek pontosan. Tanulmányozta Keresztelő János életét és az találta felettébb csodálatraméltónak, hogy milyen kapcsolatot talált Isten, János próféta és Illés próféta között. *„És ő (János) előtte (Jézus előtt) fog járni Illés lelkével és erejével...”* mondta egy angyal János édesapjának. Később Jézus így szólt Jánosról: *„Ha befogadhatjátok, Illés ő (János), aki eljövendő volt.”* Sok minden volt ebben, és Bill tudta, hogy hosszú időre lesz szüksége, hogy ezt jobban megértse.

Végül gondolkodott a második részén annak, amit az a hang mondott: *„...úgy vagy te elküldve, hogy előfutára légy az Ő Második Eljövételének.”* Bill hitt Krisztus Második Eljövételében, mivel hallotta, amint Dr. Davis arról prédikált és olvasott arról az Újszövetségben. De mi köze az ő jelentéktelen kis életének minden korszak legfontosabb

eseményéhez? Lehet, hogy ez a természetfölötti fényesség, ott a folyónál egy jel? Talán ez is kapcsolatban áll Krisztus Második Eljövetelével? Közeledik az idő? Efféle gondolatok cikáztak Bill elméjében. Úgy tűnt, ez a titok túl mély ahhoz, hogy megértse. Mindamellett, kétségkívül, várakozás szülte izgalom égett a lelkében.

14. fejezet

A jövőbeli imaház

1933

AZON TÖBB SZÁZ ember közül, akik részt vettek William Branham első evangelizációs körútján 1933 júniusában, legtöbben visszatértek az otthoni gyülekezetükbe, amikor az esti sátoros alkalmaknak vége szakadt. De néhányuk újonnan tért meg Krisztushoz, gyülekezeti hovatartozás nélkül. Sokan közülük elkezdtek rendszeresen járni Billy vasárnapi szolgálataira. A bérelt szabadkőműves csarnok hamarosan túl kicsi lett, hogy kényelmes ülőhelyet biztosítson annyi ember számára, ezért Billnek új épület után kellett nézni.

A 8. utca és a Penn utca sarkán, Jeffersonville-ben, nem messze attól, ahol családjával lakott, az út kikerült egy kicsi, sekély tavacskát, mely terítve volt vízililiommal. Amikor épp hazafelé sétált a szabadkőműves csarnokból, Billy letérdelt a tóparti gazban, hogy imádkozzon ezért a váratlan problémáért. „Uram, mit tegyek? Mit akarsz, hová menjen ez a gyülekezet?”

A zöld, kerek liliomlevelek látványa, mint megannyi lebegő tányér a víz színén bámulattal töltötte el. Milyen csodálatosan álltak a virágaik, némelyik rózsaszín, némelyik fehér. A vízililiomok lenyűgözték őt – hogyan tudnak olyan sárban és iszapban foganni a tó mélyén, míg fel nem törnek egészen a napfényre és annyira tisztává és kecsessé válnak. Billt ez saját életére emlékeztette, mely csak nemrég emelkedett fel a bűn mocsarából Jézus Krisztus szeretetének napfényére. Milyen csodálatos az Úr, aki képes ilyen csodát tenni. Ezután, mint egy sebes nyíl egyenesen Isten trónjától, jött a kinyilatkoztatás: itt lesz a gyülekezete – pont’ itt, ahol a kis liliomos tavacska áll. Billy felkelt és átgázolt a tóparti nádason. Szíve hevesen vert az izgalomtól. Igen, ez a hely tökéletes lesz. Építhetne egy....

Még mielőtt a kijelentés friss maltere megkötött volna, fülei máris hallották a kételkedés tégláinak omlását. Hogyan is tudná megvásárolni ezt a telket és építeni egy gyülekezeti házat, amikor alig képes magát, édesanyját és testvéreit eltartani? Szegény ember volt és szegényeknek prédikált az egyik legaggasztóbb gazdasági válság ideje alatt, amit az ország valaha is látott. Sok férfi a gyülekezetéből munkanélküli volt. Egy gyülekezeti ház megépítésének finanszírozása lehetetlen álomnak tűnt, minden bizonnyal. Mégis, ha ez tényleg Istentől jött kinyilatkoztatás, akkor valahogy lesz rá egy mód...

Bill beszélt erről a gyülekezetének tagjaival. Meglepő módon, szerény hozzájárulásaik összegyűjtésével a gyülekezet elég pénzt szedett össze, hogy kifizesse az első fizetési részletet. Elkészültek a tervek, meglett a hitel és feltöltötték a tavacskát – mindezt pár hét leforgása alatt. Júliusban megöntötték az alapot és betontömböket hozattak az építkezéshez.

De még mielőtt lerakták volna a második réteget, Bill egy rövid felajánlási ünnepélyt akart tartani, amelyen ő maga rakná le az első sarokkövet a négyszögletű alapra.

Az ünnepség reggelén Bill hat körül ébredt. Kinn madarak énekelték szoprán dallamaikat, míg a méhek tenor harmóniát dúdoltak. A második emeleti ablaka alatt ágaskodó rózsalonc bokrok nyári parfümillattal árasztották el szobáját. Bill sokáig az ágyában feküdt, kezei tarkója alatt, átítatódva a pillanat adta boldogsággal. Eképp gondolkodott: „Óh, Nagy Jehova, milyen csodálatos vagy Te. Nemrég még sötét volt; de íme, feljött a nap és az egész természet örvendezik. És hamarosan a szellemi világ is, amely olyan hideg és sötét a bűn miatt, örvendezni fog, mert az Igazság Napja fel fog támadni s gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt.”

Ahogy ott feküdt, egy belső hang arra készítette, hogy álljon fel. Bill kiszállt az ágyból és megállt arccal az ablak felé. Hirtelen leírhatatlan jelenlétet érzett a szobában, olyan volt, mint valamilyen nyomás – de ez nem gonosz, ijesztő nyomás volt. Ez a jelenlét szent tiszteletet ébresztett, mintha Maga az Úr közeledett volna. Bill szemeivel a három falat vizsgálta. A szoba üresnek tűnt. Megfordult, hogy maga mögé nézzen és azonnal elmerült egy látomásban.

A Jordán folyó partján állva találta magát, ahol Keresztelő János megkeresztelte Jézust. Bill az Evangéliumot prédikálta egy nagy tömegnek, amikor maga mögött rőfögést és malacvisítozást hallott. Megfordult és egy nagy disznóólat látott épp a folyó mellett. Telve volt disznókkal és a bűz kibírhatatlan volt. Bill megjegyezte: „Ez a hely szennyes. Ennek nem kellene így lenni. Ez szent föld, amelyen Maga Jézus járt.”

Ezután megjelent az Úr Angyala és felkapta Billt arról a helyszínről, majd letette a 8. utca és a Penn utca sarkán, Jeffersonville-ben. A telken, ahol egykor liliomos tavacska terült el, most egy tágas, betontömbökből álló épület állt egy felirattal a bejárat fölött: „Branham Imaház.” Az angyal bevitte oda. Bill alig akart hinni a szemének. Az épület tömve volt emberekkel. Nemcsak az ülőhelyek voltak tele, hanem emberek ültek a sorok közti folyosókon és álltak a falak mentén. A terem távolabbi végében három kereszt függött, egy a szószék előtt és egy-egy mindkét oldalon. A látomásban Bill egy helyre ment, a szószék mögött és így szólt: „Óh, ez csodálatos; ez dicsőséges. Istenem, milyen jó vagy, hogy nekem adtad ezt az imaházat.”

Majd az Úr Angyala szólalt meg: „*De ez nem a te imaházad.*”

„Biztos, hogy ez az én imaházam.” erősködött Bill.

Az angyal megismételte: „*Nem. Jöjj és lásd meg.*” Majd felemelte Billt, aztán letette újból, ezúttal a tiszta kék égbolt tágas látóhatárán. Az angyal így szólt: „*Ez lesz a te imaházad.*”

Miután szétnézett, Bill egy gyümölcsöskertben találta magát. Gyümölcsfák nőttek úgy 7 méter magasan két sorban, kis folyosóval a sorok között. A folyosó végén egyetlen nagy fa helyezkedett el, egyenlő távolságban mindkét sortól. Az egyik sorban, úgy tűnt, mindegyik

almafa; a másikban mind szilvafa. Különös módon a gyökereik hatalmas, zöld vödörbe voltak ültetve. Mind jobb, mind baloldalon, egy-egy üres vödör állt a két fasor végén.

Mennydörgő hang hallatszott az égből: „*Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.*”

Bill ezt kérdezte: „Uram, én mit tehetek?” Miközben nézte, a fák kezdtek hasonlítani a látomásban látott imaháza padsoraihoz; és a három fa a folyosó végén három kereszt formáját vette fel. Bill így érdeklődött: „Mit jelent ez? És mik azok az üres vödörök?”

Az angyal így felelt: „*Abba a két vödörbe neked kell ültetned!*”

Bill a két fasor közötti részen állt; letört egy ágat egy almafáról és az üres vödörbe szúrta egy sorba a többi fával; majd egy szilvafaágat szakított le és elültette az üres vödörbe a másik oldalon. Abban a pillanatban az ágak a két vödörben fává cseperedtek s meg sem álltak, amíg akkorák nem lettek, mint a többi fa a kertben.

Ezután erős szél rázta meg a fákat; s egy hang így szólt: „*Helyesen cselekedtél. Tartsd ki a kezeidet és arasd le a termést!*”

Bill mindkét kezét kitartotta. Egyik kezébe egy nagy, sárga alma esett, amely egészséges és érett volt; másik kezébe pedig egy nagy, sárga szilva, puha és érett. A hang ezt mondta: „*Edd meg a gyümölcsöket; finomak!*” Bill evett egy harapást az egyikből, majd a másikkól. Mindkettő édes, lédús és ízletes volt. A hang újból ezt mondta: „*Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.*”

Ekkor Bill észrevette, hogy a folyosó végén álló nagy fán, mely még mindig kereszt alakot öltött, almák is és szilvák is vannak, ki-ki a maga ágán. Bill odaszaladt és a földre vetette magát e fa előtt, majd felkiáltott: „Uram, én mit tehetek?”

Az erős szél annyira megrengette a fákat, hogy az almák és szilvák esőcseppekként kezdtek záporozni Billre. A hang háromszor elismételte: „*Ha kijössz ebből a látomásból, olvasd el a 2Timóteus 4-et!*” Ezután Bill újra a hálósobájában találta magát.

A nap már kissé magasabban járt a reggeli égbolton, azt sejtetve, hogy eltelt valamennyi idő, mióta a látomás tartott. Bill megragadta a Bibliáját és Timóteus 2. leveléhez lapozott. Lassan olvasta végig a negyedik részt, megrágva minden szavát, miközben próbálta azt a látomáshoz kapcsolni.

„*Hirdesd az Igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketúrésszel és tanítással! Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük;*

És az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!”

Bill kitépve ezt a lapot a Bibliájából magával vitte a 8. és a Penn utca sarkán lévő felajánlási ünnepélyre. Mivel munkanap volt, csak úgy ötvenen lehettek jelen a gyülekezetéből – főként asszonyok és gyermekek. Mialatt Ulrey őrnagy az Amerikai

Önkéntesektől lelkesítő menetben vezette fel zenekarát, Bill határozottan helyezte bele a sarokkövet a nedves cementbe. Ez jelképes mozdulat volt. Mivel az Újszövetség Jézus Krisztust tette egyetemes gyülekezetének fő Sarokkövévé, Bill, a sarokkő lehelyezésével épületének alapjára, azt fejezte ki, hogy ez a gyülekezet Jézus Krisztus, a Fő Sarokkő tanításainak szenteli magát.

Ezután az emberek pénzérmeket, emléktárgyakat és írott imakéréseket tettek egy bádog dobozba, majd elhelyezték azt a sarokkő belső üregébe. Bill hozzátette a könyvlapot, amit aznap reggel tépett ki a Bibliájából – a lapot, melyen azok a prófétikus szavak álltak: *„De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd!”*

15. fejezet

Eldadogott lánykérés

1933

HABÁR William Branham már a saját gyülekezete pásztorja volt és minden vasárnap délelőtt a jeffersonville-i régi Szabadkőműves Csarnokban prédikált, 1933 nyarán továbbra is látogatta a vasárnap és szerda esti szolgálatokat a Misszionárius Baptista Templomban. De beismerte, hogy ez inkább arra volt ürügy, hogy a barátnőjével, Hope Brumbach-al lehessen, mint arra, hogy Dr Davis-t hallja prédikálni. De most, hogy hamarosan a saját gyülekezeti épülete is elkészül majd, ez meg fog változni, hiszen neki is kell szolgálnia majd hétközben. Akkor hogyan találkozhat majd a barátnőjével? Bill mindig zavarba jött és bizonytalannak érezte magát, amikor a női nem társaságában volt. Szinte gyötrődött amiatt, hogy elveszítheti a készen kapott ürügyet arra, hogy láthassa Hope-ot.

Bill minden percért boldog volt, amit Hope-pal tölthetett. Amikor Hope mosolygott, ő is mosolygott. Amikor Hope nevetett, Bill is nevetett. Valamilyen varázsereje volt rajta, amit nem értett – de nagyon szerette. Bill számára Hope úgy tűnt, mint minden, ami jó és gyönyörű a világban – a levegő és az eső, a nyár és a virágok, a jóság és a vágy... Minél többet volt a közelében, annál többet akart a közelében maradni. Mi történne a kapcsolatukkal, ha már nem lesz ürügye arra, hogy minden szerda este találkozzon vele? Vajon elsodródna majd tőle? Bill még a gondolatába is beleremegett. Mi lesz, ha majd egy másik udvarlót talál? Bill alig kapott levegőt, még a puszta gondolattól is. Nem kockáztathatta meg, hogy elveszítse őt. Hogyan élhetne tovább? Nem, egy másik jó ürügyet kellett kitalálnia, hogy újra rendszeresen találkozhasanak. Aztán Bill újra és újra ezzel a kérdéssel foglalkozott, míg végül felötlött benne, hogy a legjobb módja annak, hogy Hope Brumbach-hal több időt töltsön, az lenne, hogy Hope a családnevét Branham-re változtassa.

Attól a perctől, hogy elhatározta, hogy Hope-ot feleségül kéri, a kétségei egy másik szögből kezdték gyötörni. Hope édesapja havi 500 dollárt keresett egy szakszervezet vezetőjeként, a Pennsylvaniai Vasúti Társaságnál. Billy pedig óránként 20 centet keresett a közszolgálati vállalat alkalmazottjaként, és támogatta az apukáját, az anyukáját, hét fivérét és a húgát a kevéske fizetéséből. Hogyan tudná eltartani a feleségét is? Csak a szeretetét és odaszánását ajánlhatta fel. Ki volt ő, hogy Hope-ot elhozza a kényelmes otthonából és kitegye a szegénységgel járó küzdelmeknek? Hope ettől sokkal többet érdemelt. Aztán lelkének és elméjének sok gyötrődése után Bill úgy döntött, hogy nem kéri Hope-ot feleségül. Túlságosan szerette ahhoz, hogy elrontsa az életét.

Ez a döntés nem vetett véget a szenvedésének; pusztán egy újabb dilemmát vetett fel. Ha nem fogja Hope-ot feleségül kérni, akkor hogyan igazolhatja, hogy bármennyi idejét is elhasználja őrá? Nem az volna-e a legjobb Hope-nak, ha végképp megszakadna a kapcsolatuk? Minél hamarabb abbahagyják a találkozást, annál hamarabb tud majd Hope találni valaki mást – egy olyan férfit, aki mellett jó élete lehet. Igen, ez volt a helyes dolog. És ezt kell megtennie. De...

Bármennyire is azt gondolta Bill, hogy Hope érdeke az lenne, ha elbúcsúzna tőle, egyszerűen képtelen volt rávenni magát, hogy megtegye. Átszámolta a pénzügyi helyzetét és a lehetőségeit. A fivérei közül már néhányan elég időssek voltak ahhoz, hogy támogassák édesanyjukat a családi számlákkal. Ez plusz volt. És már a többi fivére sem volt túl messze ettől. Pár év múlva ők is besegíthetnek – ez egy újabb plusz. Talán Bill majd fokozatosan csökkentheti az általa adott támogatást anélkül, hogy ez nehézséget okozna az anyukájának. Aztán ha elég keményen dolgozna, megfelelő megélhetést biztosíthatna Hope számára. Csak nőtt az izgatottsága, ahogyan különféle nézőpontokból mérlegelte a lehetőségeit. Igen, úgy tűnt, hogy anyagilag boldogulna. Mégis meg kellene tennie? Igen — igen, megteszi. Megkéri Hope Brumbach-ot, hogy legyen a felesége!

Azonban döntenie a lánykérés mellett és megtenni a lánykérést két különböző dolog volt. Ahogy az augusztusból szeptember lett, Bill gyűjtötte magában a lelkiert, hogy feltegye a sorsdöntő kérdést. Csak bámulta a lány sötét szemét és sugárzó mosolyát, és azt gondolta: „Óh, hát milyen boldogok lennénk együtt.” De valahányszor nekiveselkedett a kérdésnek, a szája kiszáradt és egy gombóc nőtt a torkában, hogy nyelni is alig bírt, nem hogy egy értelmes mondatot kimondani. Minden együtt töltött estén újra próbálkozott, de egyszerűen nem jöttek ki a szavak a száján. Azt mondta magának: „Ma este megkérem! Tíz perc sem telik bele, és megkérem.” De ez sem segített, csak telt az idő, és nem tudta magát rávenni a lánykérésre.

Végül Bill órákat gyötrődött a problémáján. Néha megállt egy-egy gödörben, amit ásott, rátámaszkodott az ásó nyelére és csak bámult maga elé, míg az agya próbált valami választ előásni az elméje termékeny talajából. Hát hogyan tudná megmondani neki, hogy feleségül akarja venni, ha még ahhoz sincs bátorsága, hogy megszólaljon? Egy ideig eljátszott a gondolattal, hogy a barátját, George DeArk-ot kéri meg, hogy kérje meg Hope-ot az ő nevében. De ez nem tűnt jó ötletnek. Hope ilyen alapon vissza is utasíthatja őt. Akkor hogyan tudná megcsinálni? Hogyan? Hirtelen ötlete támadt. Így van! Levelet fog neki írni.

Azon a vasárnapon Bill sokáig maradt fent tollal és papírral, minden mondatot kimunkált, fogalmazott és újraírt és izzadt, amíg az a kétdimenziós papír a tőle telhető legjobban kifejezte az érzéseit. Ezen emberpróbáló munka után az első gondolata az volt, hogy a levelet személyesen adja át Hope-nak. Aztán belegondolt, hogy miközben Hope csendben olvassa a levelet, ő ott áll mellette malmozva és a száját harapdálva, olyan idegesen, hogy akár el is ájulhatna. Nem, nem lesz úgy jó. Elhatározta, hogy postán küldi el neki. Ha hétfőn feladja a

levelet, Hope kedden megkapja, és szerda este, amikor templomba mennek, már válaszolhat is neki. Ez jó tervnek tűnt.

Hétfő reggel Bill megnyalta a bélyeget, ráragasztotta a borítékra és bedobta a postaládába munkába menet. Aztán később, miközben éppen ásott, egy rettenetes gondolat ötlött fel benne: Mi van, ha Hope anyukájának a kezébe kerül a levél? Bill homloka verejtékezni kezdett és a térdai úgy elgyengültek, hogy meg kellett támaszkodnia, nehogy összeessen. Azt gondolta: „Ha az anyukája elolvassa a levelet, nekem végem van.”

Bill remekül kijött Charlie-val, Hope édesapjával, de az anyukája más történet volt. Brumbach asszony büszke volt a közösségben betöltött magas társadalmi pozíciójára. Gyönyörű otthona volt és drága ruhái, egy nagy templomba járt és számos befolyásos szervezet tagja volt. Bill Branham-et csak szegény földművesnek tartotta – határozottan nem elég jónak ahhoz, hogy hozzá adja a lányát. Nem nézte jó szemmel Bill szűklátókörű vallási meggyőződéseit sem. Ha látná a levelet, biztosan nagyon ellenezné. Lehet, hogy Hope-ot kényszeríteni arra, hogy szakítson Bill-el. Bill beleremegett a gondolatba.

Szerda este Bill megállt Brumbach-ék csillogó új Buick-ja mögött. Nyitva hagyta a Ford-ja ajtaját arra az esetre, ha Brumbach asszony elolvasta volna a levelet és neki sietősen kellene távoznia.

Hope nyitott ajtót. „Hello, Billy. Bejössz?” Bill azt gondolta: „Óh, nem. Behívsz oda, ahol anyukád van, aztán bezárod az ajtót. Akkor szörnyű csapdába kerülök.” Gyengén mosolygott és azt mondta: „Köszönöm, Hope, de elég meleg van. Inkább megvárlak itt kint, míg elkészülsz.” „Óh, gyere be. Anya és apa is szeretnének látni téged.” Bill azt gondolta: „Óh! Mindent tudnak.” Idegesen lépett be, levette a kalapját és megállt az ajtó mellett, szökésre készen.

Hope azt mondta: „Menj be a konyhába, ott vannak anyáék. Pár percen belül elkészülök.” Bill belépett a konyhaajtón. Ott ültek a konyhaasztalnál. „Hogy van, Brumbach úr? Hogy van, Brumbach asszony?” Charlie Brumbach, mint mindig, jószívűen, azt mondta: „Hello, Billy, gyere, igyál egy pohár jeges teát.” „Nem, köszönöm. Nem vagyok szomjas.” „Nos, gyere és ülj csak le akkor.” Úgy tűnt, hogy az összeesküvés egyre súlyosabb. Bill szíve vadul dobogott. „Nem, köszönöm. Itt maradok, ha nem baj. Bizony, szép időnk van ma.” Brumbach asszony azt mondta: „Igen, csodás az idő.” Aztán hárman beszélgettek az időjárásról, meg más témákról, amíg Hope le nem jött. Bill csak akkor könnyebbült meg valamelyest, amikor Hope és ő már kint álltak a teraszon, és a bejárati ajtó biztonságosan bezárult mögöttük. „Billy, olyan szép ez az este, inkább sétáljunk el a templomba.”

Billt újra kiverte a hideg veríték. Azt gondolta: „Ennyi. Most megmondja nekem, hogy végeztünk. Inkább jól nézzem meg őt most, hiszen valószínűleg utoljára látom.”

Hope meg sem említette a levelet a gyülekezetbe menet. Így Bill nagyon szenvedett az izgalomtól az egész szolgálat alatt. Egy szót sem hallott abból, amit Dr. Davis prédikált. Ehelyett az egész időt azzal töltötte, hogy Hope-ot bámulta a szeme sarkából, és arra gondolt,

hogy mennyire nem akarta őt elveszíteni. Olyan jó lány volt. Ma este még sugárzóbbnak tűnt, mint valaha. Remélte, hogy olyan valakit kap majd, aki jó lesz hozzá. Jobb életet érdemelt, mint amit ő ajánlhatott volna neki.

Sötét volt, mire Hope és Bill kijöttek a templomból és elindultak hazafelé. A negyed hold úgy függött az égbolton, mint egy utcai lámpa. Bármerre is léptek a fák árnyéka alól, a ragyogó holdfény megvilágította Hope fekete haját és sötét szemeit, és világos arcát. Bill remegett a szerelemtől és a vágyakozástól.

„Nos, Billy, hogy tetszett a ma esti szolgálat?” – kérdezte Hope megszokottan. „Óh, szerintem rendben volt.” Bill úgy érezte, mintha a szája kartonból lenne, olyan merevnek és haszontalannak tűnt. Hope arcát fürkészte legalább egy szemöldökhúzásért vagy valamilyen jelért, ami előre figyelmeztethetné őt az eljövendőre. Valahányszor Hope beszélni kezdett, Bill biztos volt benne, hogy eljött a vég. Ahelyett, hogy valamilyen megjegyzést tett volna, Hope csak a kora őszi nyár szépségeiről beszélt.

Mivel egyre közelebb értek a házhoz és Hope még mindig nem említette a levelet, Bill arra kezdett gyanakodni, hogy Hope egyáltalán meg sem kapta. Talán beragadt a levélszekrénybe, vagy valahogy elveszett a postán. Biztosan történt vele valami. Ha Hope olvasta volna, mostanra említette volna. Bill tartása helyreállt és megeredt a nyelve is. Megfogta Hope karját. Jól érezte magát.

Már majdnem a háznál voltak. A beszélgetés közben egy természetes szünetnél Hope azt mondta: „Billy, megkaptam a leveledet.” Bill megdermedt, gombóc nőtt a torkában és elkezdett fuldokolni, alig kapott levegőt. Nagyot nyelt és ennyit tudott mondani: „Tényleg?” Hope azt mondta: „Aha” – és tovább ment.

Bill elviselhetetlennek érezte a terhet. Azt gondolta: „Asszony, mondjál valamit, mielőtt elájulok!” De Hope elégedettnek tűnt a várakozással, további megjegyzések nélkül. Bill azt gondolta: „Akkor nekem kell valamit mondanom, mert már csak néhány háznýira vagyunk tőlük.” Összeszedte minden bátorságát és azt mondta: „Elolvastad?” Ő válaszolt: „Aha” – ennyi. Bill úgy érezte, hogy megbolondul a várakozástól: „És tetszett?” Hope huncutul elmosolyodott: „Óh, elég jó volt.” Bill érezte, hogy nő az adrenalin szintje. Megállt és szembefordult Hope-pal. „Hope...”

„Bill, szeretnék a feleséged lenni.” – mondta Hope – „Szeretlek.”

Másnap Bill és Hope elmentek a városba, hogy felkeressenek egy ékszerest. Bill 8 dollárt fizetett a gyűrűkért. Hozzárögzítette a gyűrűt a zsebéhez, hogy nehogy véletlenül elveszítse. Aztán megfogta Hope kecses ujját a maga hólyagos munkáskezeivel, és elkezdte felhúzni rá a gyűrűt. Hope megállította. „Billy, szerinted nem volna úriemberhez illő, hogy előbb megkérdezd anyukámat és apukámat?”

Bill érezte, hogy egy pillanatra megáll a szíve. „Óh!” – gondolta – „Már megint.” Félt attól, hogy Brumbach asszony erősen ellenkezni fog, és emiatt esetleg Hope meghátrál. Lassan és

nehezen mondta ki ezeket a szavakat: „Igen, az lenne.” Aztán volt egy ötlete. „Nézd, Hope, amikor házasok leszünk, mindig ötven-ötven százalék lesz, ugye?” „Így van. Én megadom a részemet.” „Én is az enyémet. Mit szólnál ahhoz, ha már most elkezdenénk – te megkérdezed anyukádat, és pedig apukádat?” Hope vállat vont: „Jól hangzik.” „Talán előbb hadd kérdezzem meg én az apukádat” – mondta Bill röviden. Meg akarta kapni Charlie ígéretét, még mielőtt Brumbach asszony bármit megtudott volna. Úgy látszott, hogy ez a legjobb esélye. „Hamar megkérdezed tőle?” „Igen, vasárnap este.” A következő vasárnap este miután Bill hazahozta Hope-ot a templomból, ketten a nappali padlóján ültek és zenét hallgattak a Victrola lemezjátszón. Charlie Brumbach az íróasztalánál gépelt. Brumbach asszony egy kényelmes Morris székben ült és horgolt. Hope kérdően nézett Billre, és fejével az apukája felé intett. Bill megrázta a fejét, és az anyuka felé intett. Nem beszélhetett most az apukával, ha egyszer az anyuka is ott ül a szobában. Olyan lenne, mintha mindkettejüket kérné. Az anyukája lehet, hogy veszekedést kezdene, és abból semmi jó nem sülné ki.

Bill felállt. „Fél tíz van. Úgy gondolom, most jobb, ha megyek.” Hope kézenfogva kísérté ki az ajtóig. Bill elköszönt és próbált volna menni, de Hope nem engedte el a kezét. Azt súgta: „Nem kérdezed meg apát?”

„Úgy nem tudok, ha anyukád is ott ül.” „Akkor visszamegyek és te kihívhatod apát.” Ez furcsának tűnt Billnek, de nem volt jobb ötlete. „Rendben.” Hope visszament a nappaliba. Bill köhécselt párat. „Brumbach úr, beszélhetnék önnel egy percet?” Charlie abbahagyta a gépelést és megfordult a székében. „Persze, Bill, mit szeretnél?” „Mármint a tornácon.”

Brumbach asszony felnézett a horgolásból és kíváncsian felhúzta a szemöldökét. Charlie azt mondta: „Persze.” – és követte Billt ki a tornácra, bezárta maga mögött az ajtót.

Bill felnézett a holdra, a fák fölött. „Szép esténk van, ugye?” „Igen,” – helyeselt Charlie. „Nagyon meleg volt mostanában.” „Igen.” Bill kereste a megfelelő szavakat. „Tudja, én... azon tűnődtem...” „A tiéd lehet, Bill.”

Megkönnyebbülés futott végig rajta. Meg akarta ölelni Brumbach urat, de visszafogva magát csak a kezét szorította meg. „Charlie, tudod, hogy szegény vagyok. Nem tudok olyan jól gondoskodni róla, mint te. Csak 20 centet keresek óránként. De Charlie, nem találna senkit, aki jobban szeretné nálam. A kezemet is véresre dolgozom, hogy megélhetést biztosítsak neki. Hű leszek hozzá és megteszek mindent, hogy boldoggá tegyem.” Charlie Bill vállára tette nagy kezét: „Billy, tudom, hogy szereted és tudom, hogy ő is szeret; és inkább ez legyen meg neki, mint egy olyan ember, akinek sok pénze van, de mégsem bánik jól vele. Emellett nem az számít, hogy mid van az életben, hanem hogy mennyire vagy elégedett azzal, amid van.”

„Köszönöm, Charlie, ezt nem felejttem el.”

Bill soha nem kérdezte meg Hope-ot, hogy az anyukája mit mondott, amikor megkérdezte; elég volt tudnia, hogy Brumbach asszony nem állt az útjukba. Az esküvő napját a következő év júniusára tűzték ki.

16. fejezet

Mint egy denevér a pokolból

1933-1934

AZ ÉPÍTKEZÉS a 8. utca és a Penn utca sarkán lévő telken 1933 szeptemberében fejeződött be. Pásztoruk iránt való szeretetből és tiszteletből a gyülekezet megszavazta, hogy az épületet „Branham Gyülekezeti Ház”-nak nevezze. Nem úgy nézett ki, mint egy tipikus templom. Nem volt tornya, nem volt hatalmas kereszt, nem volt csipkés tető és boltozatos mennyezet. Egy egyszerű, beton épület volt, finom tetővel, álhomlokzattal és egyszerű, négyszögletes ablakokkal és ajtókkal. A környéken élők arról viccelődtek, hogy inkább nézett ki garáznak vagy raktárhelyiségnek, mint gyülekezeti épületnek. William Branham szemében azonban gyönyörű volt. Pontosan oda helyezte el a szószékét, ahol akkor térdelt, amikor az Úr megadta neki az ihletést, hogy megvásárolja ezt a földterületet. Három feszületet helyezett el a hallgatóság előtt – egyet a szószéknél, és egyet-egyet a szószék mögötti fal két oldalán – mint ahogyan a látomásban látta őket elhelyezkedni.

Az egész projekt 2000 dollárba került, a bank pedig 20 évre engedte a jelzálog visszafizetését. Sok pénz volt ez a szegény gyülekezet számára a nagy gazdasági világválság idején. Hogy biztos legyen abban, hogy a Branham Gyülekezeti Ház vissza tudja fizetni a havonkénti kötelezettségeit, Bill visszautasította, hogy az emberek tizedéből vagy felajánlásaiból bármit is elvegyen a saját költségeire, és ehelyett a pénzt az épületre fordította.

Bill megtartotta az állását az Indiana állambeli Közzszolgáltatónál, bár átkerült egy másik osztályra. Beosztása szerint magas feszültségű vezetékek karbantartója volt az erdős vidéki területen. A munkája annyira jól összeillett a vadőrként végzett feladatával, hogy gyakran mindkét feladatot el tudta végezni egyszerre. Ez szerencsés volt így, mert még mindig nem keresett pénzt vadőrként.

Az egyik módja annak, hogy Bill a Branham Gyülekezeti Ház építési költségein spóroljon az volt, hogy a padlót meghagyta földpadlónak. Amikor odakint fagyott, az épület padlója is fagyott. Bill az egyik szerda estei szolgálatra korán érkezett és begyűjtött a két szeneskályhába, hogy egy kis meleget csináljon az épületben, mielőtt a gyülekezet megérkezne. Az emberek a fagyott földön jöttek gyülekezetbe, de mire a szolgálat véget ért, a padló már sáros és dagonyás volt. A nagymamák és az unokáik is bokáig süllyedtek a sárban, ahogy megpróbáltak kijutni onnan. Bár szívből nevettek ezen a szolgálat után, de azért mégis beterítették a földet fűrészporral, hogy többször ne süllyedjenek el.

Bill a pásztori feladatait a fiatalok energiájával és buzgóságával látta el, egy olyan fiatalemberként, aki végül felfedezte a saját szenvedélyét. A prédikálás, tanácsadás és a betegekért való imádság elvárt feladatai mellett ő vezette az éneklést is, fizette az adósságokat és takarította a kályhákat: bármilyen feladat is adódott, Bill odaszánta az idejét.

Az, hogy új keresztényként új pásztor is volt, Bill napjait tanulási tapasztalatokkal töltötte be — voltak előreláthatóak és voltak eléggé furcsák. Egyik szombat este autóval jött haza, és az autója lámpájának fényében egy tántorgó részeg alakja rajzolódott ki. Wayne Bledsoe volt az, egy fiatalember, aki Bill testvérének, Edwardnak a barátja volt. A szesztilalom még mindig érvényben volt, ezért Bill felvette Wayne-t az autójába és hazavitte magához a részeg embert, mielőtt az a törvény kezére akadt volna. Besegítette Wayne-t a házba és letette a saját ágyára, aztán saját magának a díványon csinált helyet.

„Wayne, nem szégyelled magad?” – korholta Bill.

„Ne-ne, nee-a-ne mondd ezt, Billy.”

„Az ivás nem megoldás. Még idő előtt végezd veled. Az életedet oda kellene adnod Jézusnak. Az majd átnyújtja az idődet az örökkévalóságba.”

„Óh, Billy.”

Bill a kezét Wayne homlokára tette. „Imádkozni fogok érted, Wayne.”

Kívül egy taxi hajtott a ház elé. Csapódott az ajtó és Bill hallotta, hogy valaki szalad a ház felé. Egy asszony kopogott kétségbeesetten az ajtón és kiáltozott: „Bill testvér! Bill testvér!”

Bill azt gondolta: „Óh, valaki biztosan haldoklik.” Felkapcsolta a villanyt, gyorsan felöltözött és az ajtóhoz szaladt.

A 18 éves Nellie Sanders állt ott az ajtóban, sápadt volt az arca, a szemei bedagadva, vörösen.

„Nellie, gyere be.”

Nellie belépett. „Óh, Billy, végem van. Végem van.”

„Mi a baj, Nellie? Infarktusod van?”

„Nem, Bill testvér. A Spring utcában sétáltam, és — őszintén mondom, Bill testvér, nem akartam semmi rosszat.”

Bill elméje forgott, azon töprengett, hogyan kezelje ezt a hisztérikus lányt. „Most nyugodj meg, testvérnő. Mondj el mindent!”

Nellie maga is újonnan megtért keresztény volt, egyike Bill megtérőinek a júniusi sátoros összejövetelekről. Mielőtt a szívét Jézusnak adta, a város egyik legjobb táncosa volt: a táncpartnerének, Lee Horn-nak még mindig megvannak a díjai, hogy ezt bizonyítsa.

Nellie mély levegőt vett, hogy lenyugtassa a remegő kezét. Lassan és tagoltan próbált beszélni, de a szavai olyan gyorsan törtek elő belőle, hogy végül már alig lehetett érteni, mit mond. „A Redman Csarnok mellett jártam és tánczenét hallottam. Megálltam egy percre,

hogyan hallgassam. A zene egyre jobban hangzott. Azt mondtam: 'Uram, tudod, hogy szeretlek, de bizony emlékszem azokra az időkre, amikor Lee és én megnyertük azt a sok kupát és díjat. Talán ha bemegyek oda, bizonyosságot tehetek azoknak az embereknek.' Így bementem, és még mielőtt tudtam volna, mit csináljak, már ott is voltam egy fiú karjaiban a táncparketten. Óh, Billy, most már örökre elvesztem? Nem akarom úgy végezni, mint Margie."

Billy emlékezett Margie W.-re, akin kis úszódressz volt. Megtagadta Bill kérését, hogy szálljon ki a csónakból és menjen el azon a napon, amikor júniusban keresztelte a megtérőket az ébredési összejövetel után. Amikor lejött az a rejtélyes csillag, Margie elájult. Később inni kezdett. Aztán egy bárban történt verekedés közben valaki megütötte az arcát egy törött üveggel, csúnya sebet ejtve rajta. Az utolsó hír, amit Bill hallott róla, hogy egy elmebetegintézetben volt.

Nellie nagyon zaklatott volt és reszketett. Bill próbálta vigasztalni őt. „Nem, testvérnő, nem vesztél el. De hibát követtél el, amikor megálltál egy pillanatra hallgatni az ördög hangjára, aki visszahívott téged abba, amit azelőtt csináltál, hogy Jézussal találkoztál volna. Nem vagyok régóta keresztény, de azt már tudom, hogy a legnagyobb csata, amit valaha is vívtak, az emberi elmében zajlik. Ez a csata a hit és a kételkedés között. Hinni fogod-e Isten Igéjét, vagy kételkedni abban? Saját magadnak kell eldöntened."

„Óh, Billy, én a Jézusban való hitet akarom választani."

Akkorra Wayne Bledsoe egy kicsit kijózanodott és már az ágyában ült, kíváncsian figyelve, hogy mi történik.

„Nem sokat tudok a Bibliáról," – mondta Bill – „de hiszem, hogy Jézus ezt mondta: 'Az én nevemben ördögöket űznek'. Aztán a kezét Nellie vállára tette és imádkozott: „Ördög, nem tudom, ki vagy, de ez itt az én testvérnőm, és neked semmi közöd hozzá, hogy őt tartsad. Ki kell jönnöd most belőle! Hallasz engem?"

A lengőajtó elkezdett gyorsan magától kinyílni és becsukódni — *bang-bang-bang-bang*. Nellie szemei tágra nyíltak. „Billy, idenézz. Mi történik?"

Bill is éppen úgy meglepődött. „Nem tudom." Visszanézett Nellie-re és imádkozott: „Hagyd el őt, Sátán; Jézus Nevében, jöjj ki belőle!"

Amint Bill kimondta Jézus Nevét, egy sötét lidérc emelkedett fel Nellie Sanders mögött, olyan volt, mint egy óriási denevér, hosszú szőrrel, ami a szárnyairól és a lábairól lógott le. Egy mélyről jövő „rrrrrr" hangot morgott és Bill felé közeledett, aki így kiáltott: „Jézus Vére, védj meg engem!" A démon megváltoztatta a pályáját, és az ágy felé repült, ahol Wayne ült. Került egyet, aztán eltűnt az ágyban. Tágra nyílt szemekkel és teljesen józanul, Wayne kiáltott, lehajította a takaróját és kiszaladt a másik szobába.

Bill hazavitte Nellie-t. Amikor visszajött, ő és az anyukája szétszedték az ágyat és kirázták a lepedőket. Nem volt ott semmi.

Zavartan, Bill elmondta az esetet több szolgálónak is. Alapvetően mindegyikük ugyanazt mondta neki: „Billy Branham, az ördögűzés ideje lejárt. Emellett, az ember úgysem láthatja a démonokat. Biztosan csak képzelődtél.” Bill annyiban hagyhatta volna, hogy csak képzelődött, csak éppen Wayne és Nellie is látták a jelenséget. Vajon ez volt az a démon, aki folytonosan gyötörte Billy-t? Követte őt? Mindig a közelében volt? Az volt felelős az életében történő különös dolgokért, beleértve a látomásait is? Ehhez hasonló gondolatok gyötörték állandóan, és miattuk Bill azon töprengett, hogy vajon miért olyan más az ő élete, mint azoké a többi szolgálóé, akiket ismert.

17. fejezet

Egy reményteli házasság²

1934-1935

WILLIAM MARRION BRANHAM 1934. június 22-én, pénteken vette feleségül Amelia Hope Brumbach-ot. Bill 25 éves volt, Hope majdnem 21. Egy kis házat béreltek a Graham utca 434. alatt, nem messze a Branham Gyülekezeti Háztól. A házban csak két helyiség volt. Az egyiket használták nappalinak és hálósobának, a másikat konyhának. A házban nem volt víz, ezért Hope-nak a tőlük egy háztömbnyire lévő közkútról kellett a vizet hordania. Összességében messze nem volt egy remek ház, de havi négy dollárért ez volt minden, amit megengedhettek maguknak.

A friss házások nagyon kevés tulajdonnal kezdték a házasságukat. Bill tulajdonát képezte egy viseltes bőrkanapé és a Ford személyautója. Bill anyukája adott nekik egy kis vas ágykeretet. Valaki adott nekik egy régi kihúzható ágyat. Egy szeméttelen Bill megvett egy használt tűzhelyet 75 centért, aztán új rácsokat vett hozzá 1 dollár 25 centért.

Hope munkába állt az inggyárban, hogy segítsen elegendő pénzt keresni ahhoz, hogy vegyenek még néhány bútordarabot. Hamarosan elég pénzt takarítottak meg, hogy megvásároljanak egy festetlen reggeliző sarkot a Sears-től 3 dollár 98 centért. Bill sárgára festette a garnitúrát, az asztalra és az széktámlákra pedig nagy zöld lóherét festett, mert Hope mindig azon viccelődött, hogy Bill ír származású. A reggeliző saroktól már sokkal jobban mutatott az otthonuk. Azonban a keményfa székeket nem pihenésre gyártották. Bill nagyon elfáradt, mivel napközben két állása is volt, esténként pedig a pásztori feladatait látta el. Annyira kívánta, hogy egy kicsit megpihenhessen egy kipárnázott karosszékekben esténként, hogy kinyújthassa a lábát és közben a Bibliáját olvashassa.

Mivel Hope is dolgozott, Bill arra gondolt, hogy talán megengedhetnének maguknak egy kényelmes bútordarabot. Elmentek autóval, át a folyón Louisville-be, hogy vegyenek egy jól kipárnázott, támlás fotelt. Találtak egy Morris széket, ami csak 16 dollárba és 98 centbe került. Ez nem tűnt elérhetetlennek. Olyan izgalommal telve, ami mindig valamilyen új megtapasztalásból származik, Bill 3 dollár előleget adott a boltosnak és hazavitték a gyönyörű, zöld Morris széket. A hálósoba sarkába állították be. Bill belesüppedt a finom párnákba, és a tüdeje megtelt az új bútor friss illatával. Egyetlen szó jutott eszébe leírni az érzést: mennyei.

² A fejezet angol címe (A Hopeful Marriage) egyben szójáték is, mivel a Branham testvér feleségének neve Hope, melynek jelentése: remény. – a ford.

Az a Morris szék volt minden bizonnyal a legnagyobb luxuscikk, ami valaha is Bill tulajdonában állt. Miután egész nap járta a szolgálati pontjait és fél éjszakán át prédikált a városban, a Morris szék fogadta megfáradt izmait a puha, pihentető párnákkal. A következő hónapban Bill gyakran elaludt a székében, nyitott Bibliájával az ölében. Hope pedig szeretettel ébresztgette őt, hogy Bill is inkább az ágyába fekhessen.

A vásárlása hamarosan olyan problémát okozott, amire nem számított. A szerződés értelmében Billnek hetente egy dollárt kellett fizetnie a tartozásából. Ez olyan összegnek bizonyult, amire máshol lett volna szüksége. Ahogy teltek a hetek, a heti egy dollár egyre nagyobb problémát jelentett a bizonytalan költségvetésük számára. A hetedik héten Bill már nem tudta kifizetni az összeget. Egyszerűen nem volt erre a célra egy dollárja. A következő hét sem volt jobb. Amikor Bill egymás után a harmadik héten sem fizetett, felhívták telefonon. Bill bocsánatot kért, és nehéz szívvel azt javasolta, hogy jöjjenek és vigyék el a széket.

Pár nappal később, amikor Bill hazaért, a konyhából áradt a kedvenc süteménye, a cseresznyés pite illata. Vacsora után megevett két pitét, finom ciroksziruppal. Viccelődött Hope-pal: „Miért vagy hozzám ilyen jó ma este?”

Hope mosolygott, mintha valamit rejtegetne. „Bill, a szomszéd fiút megkértem, hogy ásson ki nekünk néhány gilisztát ma délután! Miért nem megyünk le a folyóhoz és horgászunk egy kicsit?”

Ezen nagyon meglepődött Bill, mert Hope-ot nem igazán érdekelte eddig a horgászás. „Először menjünk be a szobába és üldögeljünk egy kicsit, hogy ülepedjen bennem ez a sütemény!” „Nem, Bill, menjünk horgászni most rögtön!” A szavai szinte könyörgésnek hangzottak. „Drágám, mi történt ma?” Hope azt mondta: „Semmi.” – de könnybe lábadtak a szemei.

Bill már sejtette a bajt, ezért újra azt mondta: „Menjünk be előbb a szobába!” Mikor Hope lehajtotta a fejét, Bill tudta, hogy jól sejtette. Megölelte a feleségét és együtt mentek be. A Morris szék már nem volt ott.

Hope Bill mellkasára hajtotta a fejét és zokogni kezdett: „Óh, Bill, próbáltam megtartani neked. Nagyon próbáltam.”

Bill gyengéden megszorította őt: „Tudom, kedvesem. Nem a te hibád. Nem tehetünk róla. De majd egy napon minden máshogy lesz. Egy napon majd Isten lehetővé teszi, hogy legyen egy szép székünk.”

Hope hátrahajtotta a fejét, hogy a férje bátorító szemébe nézhessen. „Remélem, Bill.”

A SZEGÉNYSÉG elkerülhetetlen nehézségei ellenére Bill és Hope Branham nagyon boldogok voltak együtt. Becsülték egymást, és határtalan szeretetük befedte az útjukba kerülő kátyúkat és gödröket. 1934 decemberében Hope várandós lett. Mindkettejüket nagy

izgalommal töltötte el a gyermekvárás gondolata. Mivel Bill felmenői írek voltak, Hope-é pedig németek, Bill gyakran megviccelte Hope-ot és azt mondta: „Ha fiú lesz, Heinrick Michael-nek nevezzük majd.” Hope sóhajtott: „Óh, Bill, ez rémesen hangzik.”

1935. szeptember 13-án Hope vajúdni kezdett. Nehéz időket élt meg és majdnem belehalt a szülésbe. Bill kilométereket gyalogolt le a kórházi váróterem padlóján. Délután három órakor felsírt a baba. Ugyanebben a pillanatban Bill felkiáltott: „Köszönöm, Uram! Fiú, és a neve Billy Paul lesz.”

Pár perccel később kijött az orvos a szülőszobából. Mosolyogva azt mondta: „Branham tiszteletes, lehet, hogy kiszámlázom önnek a linóleum padlót, amit lejárált. De megérte. Fia született.”

Miután Bill meggyőződött arról, hogy a felesége jól van, nem tudott ellenállni a viccnek. „Drágám, meggondoltam magam. Szerintem ne Heinrick Michael-nek nevezzük őt, hanem mivel péntek 13-án született, legyen a neve Jinx.”

Hope nevetett. „De Bill, én az apukája után akartam elnevezni.”

„Akkor az apukája után nevezzük el, és a nagy apostol, Szent Pál után. Legyen a neve Billy Paul.”

1935. OKTÓBERÉBEN az újságok bejelentették, hogy Mussolini megtámadta Etiópiát. Olaszország, a modern háborús gépeikkel berontottak abba az elmaradott országba és gyorsan összetörték az etióp ellenállást. Európa úgy fejezte ki a váratlan támadás iránti dühét, hogy azonnal gazdasági szankciókat rótt ki Olaszországra.

Bill nagy érdeklődéssel olvasta a híreket. Nem értette, hogy milyen különös erő engedi, hogy a jövőbe lásson, de legyen az bármi is, az események, amiket látott, mindig megtörténtek. Újra azon tűnődött, hogy ilyen ajándék hogyan származhat az ördögtől, ahogyan a prédikátor barátai állították. Összezavarodottnak érezte magát.

Egyik vasárnap gyülekezet után Bill meghallotta, amint Walt Johnson azt mondta: „Hallanotok kellett volna azokat a szent hempergőket tegnap este...”

Bill beszállt a beszélgetésbe: „Mi volt az, Walt testvér?”

Walt egy darab száraz narancshéjat rágott, mert rossz volt a gyomra. „A pünkösddiek, Billy. Ilyet még nem láttál. Ugráltak és hemperegtek a padlón. És azt mondták, hogy ha nem tudsz valamilyen ismeretlen nyelven beszélni, akkor nem is üdvözlés.”

„Mi az?”

„Egy sátoros összejövetel Louisville túloldalán. A csoport Dávid Házának nevezi magát, és ezeket az összejöveteleket úgy hívják: Próféták Iskolája. Színesbőrűek, természetesen.”

„Óh, ez mindent megmagyaráz.” – mondta Bill, tudva, hogy a színesbőrűek mennyire fanatikusan fejezik ki a vallásukat.

„Sok fehér ember is volt ott.” „Tényleg? Ők is úgy csináltak?” „Igen, ők is.” „Ez furcsa. És az emberek belekeverednek az ilyen dolgokba.” Bill megrázta a fejét. „Nos, talán elkerülhetetlenek ezek a dolgok.”

A beszámoló azonban felkeltette Bill kíváncsiságát, és hétfő este átautózott a folyón Louisville-be, hogy megnézzze. Bár nem látott senkit a padlón hemperegni, a tömeg minden bizonnyal izgalomba jött valami miatt, és valóban úgy tűnt, hogy furcsa tanításaik vannak.

A szolgálat közben egy szokatlan, középkorú ember állt fel bizonytságot tenni. Bill-t egy őszövetségi prófétára emlékeztette, ősz haja a válláig ért, göndör szakála pedig a mellkasáig. A bizonyágtétele éppen olyan erőteljes volt, mint a megjelenése. Úgy mutatkozott be, mint John Ryan Dowagiac-ból, Michigan államból. Azt mondta, hogy az Úr mondta neki, hogy jöjjön el Louisville-be, Kentucky államba, hogy bizonyágot tegyen az összejövetelen. Beszért Isten hatalmáról, a Pünkösdi tüzeről és a Szent Szellem keresztségéről. A bizonyágtétele annyira telve volt energiával és meggyőződéssel, hogy Bill úgy határozott, meg akarja ismerni ezt a különleges embert.

Az összejövetel után sokáig beszélgettek. John Ryan azt mondta, hogy fiatalemberként cirkuszi akrobata volt. Aztán évekig a katolikus egyházhoz tartozott, de miután a szívét Jézus Krisztusnak adta, pünkösdi lett, és most úgy utazik, ahogyan az Úr vezeti őt, és bizonyágot tesz Isten hatalmáról, amerre csak jár.

Bill beszért neki a hét részből álló látomásról, amit 1933 júniusában látott. Amikor John Ryan meghallotta, hogy az egyik rész Mussolini etiópiai megszállása volt, alig tudta visszatartani a lelkesedését, és megkérdezte, hogy beszélgethetnének-e majd erről még később. Bill örült neki, ezért meghívta az idősebb férfit, hogy töltsen náluk az éjszakát.

Aztán reggel sokáig ültek a reggeliző asztal körül, míg Bill elmondott neki néhányat a rejtélyes tapasztalataiból. Több szabadságot érzett, miközben ezzel az idegennel beszért, mint amikor azokkal a prédikátorokkal beszélgetett, akiket már évek óta ismert.

John Ryan bátorította Billt, hogy nagyon figyeljen a látomásokra, és azt sugallta, hogy ezek valószínűleg Isten hangja Bill-hez. Aztán beszért valamiről, amit úgy nevezett, hogy a „pünkösdi megtapasztalás”, amiről azt mondta, hogy az az Isten hatalma, mint egy dinamikus, élő erő a keresztény életében. Bill nem értette meg, mit is akart ezzel mondani. A férfi idegen kifejezéseket használt, mint „a Szent Szellem keresztsége”, „nyelveken szólás”, és „nyelvek magyarázata”. De egy dolog egyértelmű volt: John Ryan bizonyosan hitt abban, amit mondott. Teljesen megelevenedett, miközben beszért. Hirtelen felemelte a kezét és elkezdett valamilyen érthetetlen nyelven beszélni. Aztán egy perc után megállt. Odalépett Bill-hez, a kezét a vállára tette és azt mondta: „Billy testvér, itt van a magyarázat. Te most még fiatalember vagy. Még sok benned a fiatalság. De egy napon az le fog nyugodni, és a Mindenható Isten használni fog téged, hogy nemzeteket kavard fel.”